

ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτοῦ ἀλλὰ δύναμις τις μόρχτος τὴν ἐκράτει ἀκίνητον εἰς τὴν θέσιν της. ὑπέφερεν ἡ δυστυγής ἁσωτερικῆς φρικωδεστάτας βιοσάγους. Οἱ διέγοις, δοτικὲς εἰσερχόμενος εἰς τὸ θέατρον εἶχε φίψει εἰς αὐτὴν βλέψματα μειδιῶντα, δὲν ἔστρεψε πλέον εἰς αὐτὴν τὸ βλέμμα· «Θεέ μου! Θεέ μου! οἱ ἐλεγοὺς ἣ νέα προθένοις, φώτισέ ται καὶ μίκη ἀλλογενάν νῷ μὲ κατάξῃ, καὶ εἴναι σετωμένης.» Ἀλλ' ὁ ταυρομάχος μόνον τὴν δόναν Μαρικίταν ἤτενεν, τὰς εἰχε τὴν προτοχήν της εἰς τὰς ἐρωτικὰς ἐφορεῖς τοῦ μηνιστήρος της.

Οἱ τελευταῖοι ταῦροι εἰσῆγητο. Τοῦ δὲ διέγου ἡ ζηλότυπος μηνίς εἶχε φύλαξις εἰς τὸν υψηστὸν αὐτῆς βαθόν. Ἀντὶ να ἀγωνισθῇ μὲ τὸν ταύρον, ὡς τὸ ἐπειρμένον δλοί, ἐφώρητο γένετο τὸ ξίρφος εἰς τὴν γείρα εἰς τὸ θεωρεῖον τοῦ μαρκεπίου Πουντάλης καὶ ἀτενίσας μὲ ἄγριον καὶ σκωπτικὸν βλέμμα εἰς τοὺς δύο ἔρωμένους ἀνέκρηξε μὲ τρομερὰν φωνὴν «Εὐχαρίστητε τὸν θεόν, Κύριε Μαρικίτα, δότι μοι ἐγάπετας τὴν ζωήν. Δὸν Ἀλβάρη, ιδέ τὸ ξίρφος τοῦτο ἡδύνατο ἡδὺ νῷ σὲ δατρυπήσῃ, ἀλλὰ σὲ λυποῦμαι, καὶ ἀσθνήσκω ἐγώ. Γρίζινε Μαρικίτα! ὑγίεινε! ἀκατόντο γρόνον ἔγκα. ἀροῦ ὁ ἔπαις σου δὲν ἀνήκει εἰς ἐκεῖ.»

Δὲν ἦταν μηδὲν ποῖος ἀγαθός; δύσμων ἕμποδισες πὸν ταυρομάχον ἀπὸ τοῦ νῷ κάμη τριπλοῖν φόνον, ἀλλὰ τὸν Ζαλέα παρειάλει ὑπὲρ αὐτοῦ. Οἱ διέγοις Τουδίλλης ἐπιστρέψαντες ἐκεῖθεν ἐφίσημοτεν ἐπὶ τοῦ ταύρου, καὶ ἐρυπήξεις τὸ ξίρφος εἰς τὸ στήλος αὐτοῦ, ἐστάθη μὲ πτωραμάνας γείρας ἐνώπιον του ἀλλὰ τὸ ηγεθεμένον ζῶον ἐσφρενδύνετε μὲ τὰ κέρατά του τὸν ταυρομάχον εἰς τὸν αέρα, καὶ τὸν ἐπάτειον πεπόντος πέδας αὐτοῦ τότε ἡκούσθησαν φωνὴ τινες· «Εἶγε! εῦγε τὸν ταύρον! οἱ ταυρομάχοι, ἐποιήσασι νῷ σηκωθῆ, ἀλλ' εἰς μάτην τὸν εἶχον ἐγκαταλείψας πᾶντας αἱ μυνάρεις· ἀμέτων εἴκοσι ταυρομάχοι ἐρυρτοῦσεν εἰς τὴν σκηνήν, οἱ δὲ δάλοι· Ἀλβάρης ἐπιδίσσοντες ἀπὸ τὸ θεωρεῖον του, καὶ ἐκέντεσσαν τὸν ταύρον ἐπιτηδεῖον· μὲ τὸ ξίρφος εἰς τὴν δεξιὰν μαργαρίτην, ωστε ὁ ταύρος κατέπισσεν. — «Εἶγε! εῦγε! Ζήτω ὁ Δὲ· Ἀλβάρης! ἐρώνατε τὸ πλήνιος ὁ Ἀλβάρης βέβαιος ἐν πεντριανοτεικήν· βλέψει εἰς τὸν ταυρομάχον ἐπέτρεψεν εἰς τὴν Μαρικίταν. Η Ζαλέα δημιουρούσας ἐγκυπέτηνας πυκά τὸν διέγον· εἰς τὰ θεωρεῖα τῆς τρίτης σειρᾶς· γηραιούμενη συριγμοῖς τινες, τὸ περιστριγμένον πλήνιος ἀνέκριζεν, ἀς ἀποθίνη ὁ συνήσ, ὁ Βαρτολέμεϊς, ὁ οἰκονόμος, ὁ δέρμιος, ἀς ἀποθίνη ὁ μακελλάρης! · ἀς ἀποθίνη ὁ μακελλάρης! αἵτινες τίσαντες τὸν ταύρον τοῦ προτεύχοντος· Διέγοις. Τοιούτος ἦτον ὁ ἀπομαρτισμὸς τῆς πόλεως Σεβιλλίκες πρός τὸν Δέγον Τουδίλλην τὸν Βασιλέα τῶν ταυρομάχων! ·

* Ιδού ὁ λαός· * ἐβίθεισαν ὁ μαρκέσιος Πουντάλης ἐπιστρέψων μετὰ τῆς Μαρικίτας καὶ τοῦ Διν· «Αλβάρου. Οἱ δὲ ταυρομάχοι ἐφέγιη εἰς τὶς παρακειμένους, καὶ οἱ ιατροὶ κατέβησαν πᾶσαν προσπάθειαν διὰ νῷ τὸν σέστωσιν. Η Ζαλέα ἡρώτα μετὰ δακρύων ἀν ὑπέρχη ἐλπί, σωτηρίας, καὶ κανεὶς δὲν ἤδυνατο νῷ τὴν παραγορήσῃ, οἷδ' ὁ γέρων Ματθίος,

δοτικὲς ἐκάθητο κλαίων πλησίον τῆς κλίνης τοῦ πατέρος τὴν ἐκράτει ἀκίνητον εἰς τὴν θέσιν της· ἀντιζήλου αὐτοῦ. Τέλος ἐπιφορτάλεσθη ὁ πνευματικὸς, μετὰ τὴν ἀνχυώρησιν τοῦ ὅποιου ὁ διέγος ἐφάνη ἴσυχωτερος. «Μόνη ἡ ἀρεσις τῶν μαραχτῶν εἶναι ἡ θεραπεία τῆς ψυχῆς.» *

Γαβριὴλ Σοφοκλῆς.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

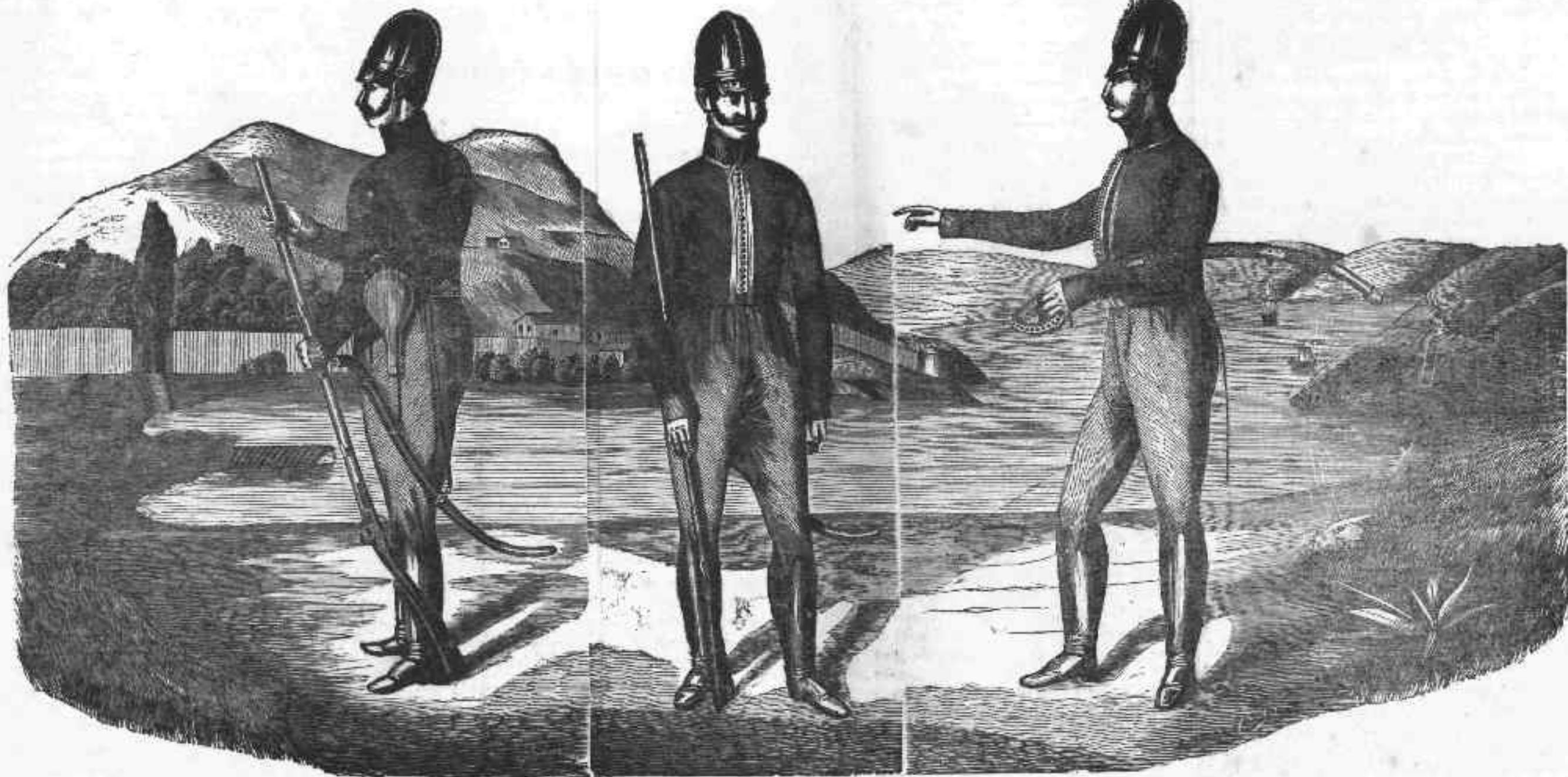
ΤΗΣ

ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΗΣ ΡΩΣΙΑΣ.

(Τέλος. "Ιε Φαλλ. ΟΣΤ".)

Τὸ Κράτος, τοῦ Χρυσοῦ· Όρδιον ὑφίστατο ἀκόμη ὡς μεσοτειχος μεταξὺ τῶν Ρώσσων καὶ τῆς Ταυρικῆς. Εἰς τὴν καταστροφὴν του, εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου σκοποῦ τῆς Μόσχας, συνετέλεσε καὶ μία γυνὴ Ἐλληνής, δηλαδὴ ἡ περίορμος Σοφία, ἡ τοῦ τελευταίου Βούζαντινοῦ Αὐτοκράτορος ἀνεψιά. Ἡ πανηδευθεῖσα μετὰ τοῦ Μεγάλου Κναίσου Ιωάννου Γ· Βασιλεάδου, περὶ οὐδὲν ανωτέρω λόγος, δὲν ἔπιπες καθ' ἡμέραν ἐρωτώσει τὸν σύντροφόν της «πόσου γρόνον ὄφειλε νῷ ἥματι δούλη τῶν Μογγόλων;» η ἐωτοῦ ἐπέτυχε τῆς εὐχῆς (67). Οὐ πολλῷ δ' ὑστερούν, ἐπὶ τοῦ Ιωάννου Δ'. Βλέπομεν τοὺς Ρώσσους, καὶ κατὰ τὴν ἐλληνικὴν ἀδὲν, στρατευομένους εἰς τὰ πέριξ τοῦ Περσικοπένου φρουρῶν, διπέρα οπισθίους ὑπὲρ τῶν Τατάρων ἐν αὐτῷ τῷ ιτιμῷ, ἐγκρατήσαντες καὶ κλείσαντες τῆς Χερσονήσου. Μολιταῦτα ἡ βασιλεία τῶν Χάνων, ὑπερασπιζόμενη ἀπὸ τῶν Τούρκων, ἐμείνα πολὺν ἀκόμη γρόνον ἀκλόνητος. Οὐδὲ αἱ παιδιά τοῦ Μεγάλου Πέτρου δὲν ἔξτρεθησαν ἔως εἰς τὴν κυρίως Ταυρικήν, ἀν καὶ περιπολίσαν τὴν Ρωσσίαν μέρη τῆς Μικιάτιδος χώραν, διποὺ εἰρέθη τὸ ὡς θελάστιον δρυμοτάτιον καταλλήλων Λέζων. Ἐπὶ δὲ τῆς γύτορεταράζες τῆς «Ἄννης, οἱ δύο γυναιτοὶ στρατηγοί Μινύχος καὶ Λάστης, ὁ μὲν διὰ ξρόδος, ὁ δὲ διὰ θαλάσσης, εἰναλόντες εἰς τὴν Χερσόνησον, ἔξπολιρρησαν τὰς πλεύστρες πόλεις καὶ αὔτην τὴν Βαγτσιστράζαν. Καὶ μολονότι ἐγκαταλείψαντες αὐτὴν ἐπέστρεψαν πάλιν, δύμως ἔκτοτε ἡ τελευταία τύχη τῆς Ταυρικῆς ἦτο τοντορά. Τὰ ἀποτελέσματα, ὡς πρής αὐτὴν τῶν δύο Τούρκων πολέμων ἐπὶ τῆς Αίγατερίνης, κατὰ τὰ ἔτη 1769—1774 καὶ 1787—1791, θελούμεν ίδει κατωτέρω, καθὼς καὶ τῶν ὡς

(67) Καραμέτιον VI. 74.

Στρατιώτης.

Τηλιμανίκος.

Αξιωματίδης.

κρός τὴν λοιπὴν μεσημβρινὴν 'Ρωσίαν πραχθέντων ἐπὶ τῶν Αὐτοκρατόρων Ἀλεξάνδρου καὶ Νικολάου.

Εἶναι πασίγνωστον ὅτι αἱ συνέπειαι ὅλων τῶν ἀκτητατειῶν τούτων ἵνδιέφερον τοὺς πανταχοῦ τότε Ἑλλήνας. Διὰ μὲν τοὺς ἐν τῇ Ταυρικῇ κατ' ἄρχας δὲν ἦσαν ἐπωρελεῖς, μιότι οἱ Τατάροι, ὅσον βιαιότερον ἔστενοχωροῦντο ὑπὸ τῶν 'Ρώσων, τοιούτον φιλοκαθητέρον κατεδίωκον τοὺς Χριστιανοὺς ὑπηκόους των. Η τοπικὴ παραδοσίς μνημονεύει ίσρέων Ἑλλήνων, οἵτινες λειτουργοῦντες ἐφονεύτησαν ἐν αὐτεῖς ταῖς ἐκελητίκαις ὑπὸ τῶν Μωαμεθανῶν· οσφὸς δὲ ἡ καταδυνατεῖς ηὗξαν, τοσούτῳ ἐπροχώσεις ἡ ὥρᾳ τῆς ἀπὸ αὐτῶν ἀπαλλαγῆς. Τὰ πικρὰ παράπονα, τὰ ὁποῖα οἱ Ταυρικοὶ Ἑλλήνες καὶ ἄλλοι Χριστιανοί, τὰ πάνθινα πάσχοντες, ἀνέφερον, τῷ 1764, πρὸς τὴν 'Ρωσίαν ἐν τῇ Βαγδασσαρίᾳ ἀντιπρόσενυν Νικηφορόδιον ἐμέλλον ἐντὸς ὅλιγου νὰ θραπευθῶσιν.

Ἐξερράγη ὁ πρῶτος ἐπὶ τῆς Αἰγατερίνης πόλημος μετὰ τῶν Τούρκων. Αἱ νίκαι τῶν 'Ρώσων, ὑπὸ μὲν τὸν Ὁρλόριον ἐν τῷ Ἀργιπελάγῳ, ὑπὸ δὲ τὸν Δολγορούκιον ἐν τῇ Ταυρικῇ, ἐπέφεραν τὰ μεγαλύτερα ἀποτελέσματα. Δύτικι μὲν ἡνάγκασαν τοὺς Τούρκους νὰ ἀνακηρύξωσι τὴν αὐτονομίαν τοῦ Ταυρικοῦ Χανάτου καὶ νὰ παραδώσωσι τὰ ἐνταῦθι ὅχυρά πολισμάτα Κέρτον, καὶ Γενικαλὴ τοῖς 'Ρώσοις· εἰ δὲ τοῦ Ὁρλορίου ἐπραγένοντο μεγάλην τιὰ μετανέστευσιν Ἑλλήνων εἰς τὰ ῥηθέντα φρούρια, περὶ ἣ θελομένοις ὅμιλοις εἴναι οἰκείῳ τόπῳ.

Οἱ Ταυροελλήνες, τοιουτοτρίπως ἀπαλλαγέντες κατὸς ἐνὸς τῶν δεσποτῶν των, ἤργιζον νὰ ἀποκτῶσι καὶ ἄλλας ὀφελείας· ἀνεγέρσανται ὡσὲν ἀπὸ μακρώσεως καὶ ληθεργίας εἰς νεαρὸν δραστηριωτῶν καὶ ἐνέργειαν. Σκοπτόμενοι περὶ τῆς συμπαθείας καὶ τῶν ἐνότες ἥδη ἐν αὐτῷ τῷ 'Ρωσικῷ κώδικι μνημονεύθεντων προνομίων, ἀτινχοῦσι τὸ γενεῖς τῶν ἐισαρποῦντο εἰς τὴν Μύσχαν, τὸ Κυριόν, τὸ Νεσύινον, πρὸ πάντων δὲ περὶ τῆς ἐξαρέτευτης τῆς Αὐτοκρατορίστης εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος εὐνοίας, ἀποφεύγουσι νὰ ἐπικελευθερώσουν εἰς ἔκυτον τὸ Ελεος αὐτῆς. Κατ' εὐτούταν ἐξητός τότε μεταξὺ τῶν ἀνὴρ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ διευθύνῃ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην.

Οὔτος ἦν ὁ τῶν ἐν Μαρίεν ἡ Μαριανούπολει, (προστείψι τῆς πρωτευούστης τῶν Χάνων) κατοικούντων Ἑλλήνων ιερεὺς τούνομα Ἰγνάτιος, ὁ μετὰ ταῦτα ὑπὸ τῆς Ιερᾶς Συνόδου τοῦ Καρφατίκης καὶ Ποτίκης Μητροπολίτης ἡ διοικούσιος. Κατὰ συμβουλὴν τῶν προκριτωτέρων τῆς χώρας, συνέταξεν ἀναρροφάν, τῷ 16 Ιουνίου τοῦ 1778, πρὸς τὸν Αὐτοκρατόρισσαν, διαλογισμούσαν τὰς θερμὰς τῶν Ταυροελλήνων Χριστιανῶν παρακλήσεις, δημος αὐτῇ εἰδοκήσει νὰ ὑποδεχθῇ αὐτοὺς ὑπὸ τὸ σκῆπτρόν της καὶ ἐπιτρέψῃ νὰ ἀποκαταστηθῶσιν ἐν 'Ρωσίᾳ. Τὴν δὲ ἀναρροφάν ταύτην ἐνεχείρισαν εἰς τὸν διάσημον Σουβάρεο, εὐρισκόμενον τότε εἰς Βαγδασσαρίαν, ὅστις τῷ ἐπιθύμητι ἔτι τὴν ἐξαπέστειλεν εἰς τὴν Πετρούπολιν.

'Η πρὸς αὐτοὺς ἀπάντησις τῆς Αὐτοκρατορίστης

ἀρκούντως ἀποδεικνύει ὅτι δὲν ἤλπισαν ἐπὶ ματαίω· ἡ ἀπάντησις αὗτη ἐξεδόθη τῇ 21 Μαΐου 1779 καὶ εὑρίσκεται ἐν τῇ πλήρει συλλογῇ τῶν Οὐκαζίων (68). Ιδού ἐν συντομίᾳ τινὰ αὐτῆς κεχαλαίσ. Α) 'Απαντεῖς οἱ Ταυρικοὶ Χριστιανοί, οἱ ἐπιθυμούντες νὰ μετακητωσιν εἰς τὴν 'Ρωσίαν, ἃς ἡνς πεπεισμένοι εἰς τὴν προστασίαν τῆς Αὐτοκρατορίστης δοσι· εἰς αὐτῶν εἶναι ὀφειλέται τῷ Χάνῳ, ἀπαλλάσσονται τῶν χρεῶν ὅημοσίας τοῖς δὲ λοιποῖς ἐνδιέστιν ἐπιχρηματούνται τὰ τῆς ὁδοποείας. Β) Καρποφόρως γύνιδα δικαιέονται αὐτοῖς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τοῦ Ἀξαρίου (ἥτις νῦν τῆς Αἰγατερίνος λαζήν) ὅμοι μετὰ ὅλων τῶν ἔκεισαν ἀλικῶν, ἐλευθέρων αἱ παντός δαπανῆ. Γ) Τοῖς ἴμποροις καὶ χειροτέχναις ἐπιτρέπεται νὰ ἀποκατασταθῶσιν εἰς τὴν Αἰγατερίνος λαζήν εἰς τὴν μέλλουσαν νὰ κατασκευασθεῖ Μαριούπολιν. Δ) Φορολογία ἐπισχλέται αὐτοῖς μόνον μετὰ παρέλευσιν 10 ἔτῶν (ἄλλα καὶ τὰς κατὰ εὐτελεστάτην διάτιμην).

Ε) 'Η Κυβέρνησις ἔθετε λάθος πόνους περὶ τὰς δαπάνης τῶν ἀναγκαίων τοῖς οἰκοδουμένοις. ΣΙ) Πάσοις κατὰ καιρὸν πτερατολογίξεις εἶναι ἐλεύθεροι· Ζ) Στρατιωτές αὐτοῖς ἀπως διοικῶτιν ἀρ' ἐκυτῶν τὴν ὄημαρχιαν καὶ ἀστυνομίαν τῶν· Η) 'Ως πρὸς τὴν ἐμπορίαν, ναυτιλίαν, καὶ πάντος εἰδίους βιομηχανίαν, ἀπολαμβάνουσι τὰ αὐτὰ δικαιώματα, ἀπερὶ οἱ λοιποὶ ὑπηκοοι τῆς ἐπικρατείας.

Καὶ πόλιν ἔτι δημοποιεῖται ἡ διοργανικὴ αὕτη διάταξις ἢρχισαν νὰ προετοιμαζῶσται διὰ τὴν μετοικεσίαν. 'Ο Ἰγνάτιος ἡτο εἰς τοῦτο ἀκάματος. « Καθὼς ὁ Μωσῆς, » λέγει ὁ ἀρχιερεὺς Γαβριὴλ, ὁ περιγράψας τὸ περίεργον τοῦτο γεγονός, « καθὼς ὁ Μωσῆς ἐκάγαγε τοὺς Ἰσραηλίτας ἐκ τῆς Αἰγυπτιακῆς δουλείας εἰς τὴν γῆν τῆς Επαγγελίας, οὕτως ὁ Ἰγνάτιος ἐλευθερώσας τοὺς συλπατριώτας του ἀπὸ τοῦ σκληροῦ τῶν Τούρκων ζυγοῦ. « Η πρόσκλησις του καλῶς ἀντλήησεν καὶ συγκατέτασεν ἀπασαν τὴν Γαραϊκήν παντεχῆρον ὁ λαὸς ἀκιντάκενος πυρίσσει ἀγελήθων περὶ τὸν Ιεράν, ἐγκαταλείπων αἰδακρύτια καὶ κατοικίας καὶ τὰς γενεθλίους ἐστίας του, τοὺς ιεροὺς ναοὺς καὶ τὰ θυσατήρια. Πολλὰ χωρία καταπολεμήσαν· πολλὰ διάσπανται οὕτως καὶ ἐπὶ τῶν ἡ ερῶν μαρτιών.

Ο δὲ Χάνος οὐδέλλοις τὴν μετανίστευσιν ἐδιστάλεις, διότι, κατὰ τοὺς θεσμοὺς τοῦ Χανάτου, δόλος οἱ ἀλέπποτοι ἀγροὶ ἐγίνανται ιδιοκτητία αὐτοῦ, καὶ περικτέος τὸ προσωρικόν· τῆς πολιτικῆς αὐτοῦ δὲν ἐξετείνετο.

Τοῦτο τὸ 20 χιλιόδωρον 'Ἑλλήνων, ἀγδροῖς, γυναικεῖς, τεκνα, ωμητσαν πέρος τὴν νέκην πατείδων τινῶν. Η προσδιωκούσμενη αὐτοῖς χώρα, μελονότες φύτει πολύτερος, ὡτὸς οὐμως ἀλόητη ὀλίγον καλλιεργεύμενη, γρηγορεύεται πρότερον ὡς νομὴ τῶν Ιππων τῶν Κο-

(68) 'Υπ' ἀριθμὸν 14.879. Τὸ ἔγγραφον τοῦτο, ὑπογεγραμμένον ὑπὸ τῶν διαδόχων τῆς Ιατρερίνης Αὐτοκρατόρων, διασυλλάβεται περὶ τῷ 'Ἑλληνικῷ τῆς Μαριούπολεως δικαστηρίῳ, ἐντὸς περιγραφῆς θέτεται.

ζάκων. Καθιδρυθέντων δὲ ἐκεῖσε τῶν Ταυροελλήνων, νέας σπουδὴς, νέας φιλοπονίας ἀναβλαστάνει εἰς τὰς στέπης· οἱ μὲν γεωργοὶ οὓς τοὺς ἄγροὺς καὶ τοὺς κήπους, οἱ δὲ συλλέγοντες λίθους καὶ οὐλικόν, ἄλλοι δὲ κατασκευάζοντες οἰκήματα. Εἰς τὴν δυτικὴν ἀκτὴν τῆς Μαιώτιδος, κατὰ τινὰς ὥρατον πρὸς τὴν λίμνην λόφον, (π)ησίν τοῦ ποταμοῦ Κατκᾶς, (69) διποι πρὸ 555 ἑτῶν εἶχε συμβῇ ἡ θύεις υγής ἐνείνη μάχη, ητοις καὶ ἔρερε τοὺς τότε Ταυροελλήνας εἰς τὴν τυραννίσσειν, θνητούς τοῖς οἴστογονοῖς τῶν) κατέβαλον τὰ θυμέλια πόλεων, ἔχοντες κυρίως φιλοντίδα περὶ κατασκευῆς νοοῦ, διποι περικατέλεσκον τὰ διασυθέντα ἐκ τῆς Ταυρικῆς Ιεράς πυράγματα, οἷον τὰς εἰκόνας, τὰς ἄμρις κ. ά. Τό δὲ κατέτη τοῦτο, ἀπέχον περίπου 150 γενέθμετρα τοῦ μεγάλου ἐμπορείου Ταγαρρόγον, φυγομετατοπιζοῦντες, εἰς μνήμην τῆς ἐν τῷ Κριτίῳ προσταμένης ποτὲ κτινότητος τῶν.

Ἐπὶ τοῦ περάντος ἡ Μαριούπολις περιέχει 3300 κατοίκους, τοὺς πλείστους, Ελλήνας, τέτοιαρκος οὐθοδόξους ἐκελητές, Ἐλληνικὴν δημοκρατίαν, έν οὐλαντικοῖς συγκοτεῖν, οὐλίγχ τινά, ἀλλ' ἀτίμαχτα, τεγχονούγεται, δηλαδὴ μητρονίων, ὅπτων πληνθῶν, ἀσθέστοις κτλ. Ὁ ἐν τῷ προστείῳ ναὸς τῆς Θεάτοκου θεωρεῖται πρὸ πάντων ὃς πολλὰ σεβαστός θεοί τῆς καλαιοτάτης καὶ πολυτίμου τῆς ἀγίας Παρθένου σίκόνος· ἐν αὐτῷ συνέργονται προσκυνηταὶ παντοχρητεῖς, εὐλαβεῖται γάριν.

Τὸ ἐπιερατέτερον μέρος τῶν ματανκοτῶν κατεστάθησαν ἐν τοῖς ἄγροῖς, λαζαντες ἐκαστος τριάκοντα Ρωσικά (ἐκατὸν εἴκοσι πέντε Γερμανικά) ετούμηματα γηπέδου. Εἴθις ἐξ ἀγρῆς ἐσύστησαν εἰκόσιν εποικίας, πατέθηντες διστόρον ἐτί τέτοιαρκος, τὰς δύοις ὠνόμασταιν οὐλίως μὲ τὰς πατρόφας κώμης τῶν, οἷον Κακιάρχη Γενισάλαν, Γοροσούρ, Λάσπην, Μαγκάπουν, κτλ. ἔχουσι δὲ (πῶς γάρον;) καὶ τὸν ε Κονσταντινούπολιν αὐτῶν κτίσα ἔγνωτίν ει, κληθεῖσαν οὕτω πρὸς τιμὴν τοῦ μητροπολίτου τῶν.

Ο αἰσχομνηστός οὗτος ἀνὴρ κατώκει πρῶτον, ὡς καὶ οἱ οἰκοποιοί, εἰς πρόστυγον ὑπόγειον καλύπτην. Βραδύτερον περισκευάζει μὲν πρὸς γρῆσιν αὐτοῦ λιθίνον οἰκοδόμημα ἐν τῇ πόλει, ἀλλ' ὁ πολλὰ ἦδη γέρων προτρέπει τὴν διεκδονταν εἰς τὴν ἔξχήν παρὰ τῷ ποτεμέῳ Κελμίῳ, διο τούτην ἀγροκοίκιαν μετὰ μεγάλου καὶ παρεκκλήσιον. Ηργισε νὰ ἀνεγείνῃ αὐτό; καὶ μοναστηρίουν, σεμνούνθμεον ἐπὶ τῷ ὄνοματι τοῦ ἄγιου Γεωργίου, ἀλλὰ ὁ θάνατος αὐτοῦ, ἦδη ἀγοτος τὸ εἶδος ηλοτὸν καὶ ἐπέκεινα ἐτος τῆς θλιψίας, διέκοψε τὴν ἐπιγένεσιν ταύτην, τὸ 1786. Ἀποδιώσαντες τοῦ Ἰγνατίου, ἔξελιπεν ἡ Γοτθία λαγομένη ἐπισκοπὴ ἐξ ὅλοις λίρου. (69α)

(69) Παράδ. τὴν σημ. 43 τῆς παρούσης διατριβῆς.

(69α) Ο διάδοχος καὶ συμπατριώτης τοῦ Ἰγνατίου Διορόθεος, λαζανάς τὸν τίτλον τοῦ ἀποσκόπου Θεοδοσίας καὶ Μαριούπολεως, μετέφερε τὴν καθέδραν τοῦ εἰς τὴν Ταυρικήν. Ἐπὶ τῶν ἡμερών μης τὴν αὐτὴν ἐπισκοπὴν, μετονομασθεῖσαν Λίκατερινοσλάδης καὶ Ταγαρρόγου, ἀρχιερατεῖνει ὁ σεβα-

χνων, ὁ Ἰγνάτιος ἐθεράπευε διηνεκῶς τὰς ἀνάγκας τῆς κοινότητος του. Τῷ ὅντι αὐτῇ ἡ μέριμνα καὶ περιποίησις αὐτοῦ τέσσερα μᾶλλον ἦτο ἐπωφελής, δια προηλθον ἐπικινδυνότατα νοσήματα ἐκ τῶν πάγων τοῦ συνοικισμοῦ καὶ τῆς μεταβολῆς τοῦ κλίματος μεταξὺ τῶν πρότερον εἰς τὸν διαφερόντως εὐχρατῆ μέρος τῆς Ταυρίδος ειθισμένων. Η ἐλάττωσις τῶν Ἑλλήνων ἐνδέ τῶν πρώτων ἐτῶν ἔγινε τοσαύτη, ὥστε 1792, κατά τὰς δημοσίους καταγραφὰς, τὸ ἄλλον αὐτῶν δὲν ὑπερέστην τὸν ἀριθμὸν τῶν 18,000. Εἶχεν αὐτῇ δρασις, ἐκτὸς τῶν νοσημάτων, καὶ ἄλλαν τιὰς αἰτίαν, ταῦτην, δτι πολλοὶ, κατακτηθέντος τῷ 1783 τοῦ Κριμίου, ὑπὸ τῶν Ρώσων, ἐπίστρεψαν ἀκείσεις. Βραδύτερον δὲ πάλιν ὁ πληθυσμὸς αὐτῶν ἐκκαμψ μεγαλεῖς προύδους, φτετε ὑπολογίζεται τώρα εἰς 36,000, συμπεριλαμβανομένων τῶν ὑστερον ἀπὸ τῆς Αγάπης καὶ τῆς Τουρκίας ἐπελθόντων Ἑλλήνων καὶ ὀλίγων τενῶν ψπὸ τῆς Βασσαραβίας.

Οἱ περὶ τῆς Μαιώτιδος Ἑλλήνες, ὡς ἔκπαλαι ἐμπατριοί μᾶλλον τῆς κηπουρίκης καὶ ἀμπελουργίας ἢ τῶν κυρίως γεωργικῶν, δὲν θέμερον νὰ προέξωσι τὰς παδιάδας τῆς στέπης εἰς τὸν τῆς βελτιώσεως βαθύδων, εἰς δια ἔφερον τὰς οἱ δυοροὶ αὐτοῖς πρὸς δύτιν Γερμανικὸν Μεννινιτῶν ἀποικεον. Ποσαύτως καὶ ἡ ἐμπορεία καὶ ἡ ναυτιλία των βραδέως μόνον προδεύουσιν. Ακμάζουσι δὲ καλῶς τὰ ἀλιευτικὰ παραστοῖς καὶ δέν αμυνθάλλοι δτι τὸ γαβιάριον, ὅπερ τρέγουσιν οἱ ἐν Ἑλλάδι Ἑλλήνες, ὡς ἐπὶ τὰ πολὺ συνήγεται πρῶτον καὶ προπεραρχευμένται ὑπὸ τῶν Ποντικῶν συμπατριωτῶν των.

Περὶ τῆς πνευματικῆς τῶν ἐκεῖσε ἀνατριφῆς καὶ ἐναπτύξεως ἡ Κυριένηταις πρὸ πολλοῦ ἐτρούνησε, συστήσαται Ἑλληνικὸν Σχολεῖον ἐν Μαριούπολει· ἀλλα δὲ πανταχωγεῖται ὑπάρχουσι κατὰ τὰς κώμας διευθυνόμενα ὑπὸ τῶν ιερέων. Τοιαύτη περὶ τῆς ἐκπαιδεύσεως φροντίς προάγει καλεύς καρπούς· οἱ νέοι ὄμιλοῦσιν ἔδη τὴν Ἑλληνικὴν καθαρότερα παρὰ εἰ προγνέστεροι· ἡ Ταταρικὴ ἀποκροτεῖται ἀεὶ μᾶλλον, καὶ παρὰ τὴν θεά λατουργία καὶ παρὰ τὴν κατηγήσει καὶ ἐν τῷ καθ θυμέρων βίῳ. Ολίγον κατ' ὄλίγον ἡ γρόνος θέλει ἐξαλεῖται καὶ τὰ ἀλλα εἰτε ὡς περὸς τὰ ἔθιμα εἰτε ὡς πρὸς τὸν ιματισμὸν λείψανα τῆς μακράς καταδυναστείας αὐτῶν ὑπὸ τῶν Τατάρων. Διὰ τὸ λοιπὸν νὰ ἀπελπιζεται τις, δτι καὶ οἱ ἀποικοὶ οὗτοι, οἵτινες, ἀριθμοὶ δτου κατὰ τὸν 6 πρὸ Χριστοῦ κιῶνας κατέλιπον τὴν ἐπιφανῆ ιδίαν των πατρόδα, τόσα βάσανα ὑπέφερον, εἰς τόσας ἐναλλαγὰς τῆς τύχης ἐπέζησαν, θέλουσι ποτε, σὺν θεῷ, εἰς τὸ μέλλον δικαιολογήσει τὴν καταγωγὴν των·;

Δὲν εἶχον δὲ ἀκολουθήσει δλοι οἱ Ταυροελλήνες τὸν Ἰγνάτιον εἰς τὴν Ρωσίαν διέμειναν, ὡς εὐρίσκομεν ἐκ στασιστικῶν καταλόγων, ἀκόμη κατὰ τὸ ἔτος 1779 τούλαχιστον 10000 ἐν τῇ γερσανήσω· οἱ μὲν διότι ἐκέρδιζον πολλὰ χρήματα ἐς τῆς ἐπιγραφήσεως τῶν ὑποστατικῶν τοῦ Χάνου, οἱ δὲ ἀπεκδεσμιώτετος Ἰννοκέντιος, ἐν δὲ τῇ Μαριούπολει ἡ προτετάμενος ιερεὺς εἶναι ὁ Κ. Ὁρέστης Παντελεήμων.

χόμενοι τὴν ὕδραν, ὅτα πᾶσα ἡ χώρα ἔκεινη ἔμελλε νὰ μότατα τὴν πρότασιν τοῦ Πανίου, ἀποκρινόμενος ὑποταγθῆ τοῖς Ρώσοις. Τὴν ἀληθείᾳ τὸ συμβάν τοῦτο δὲν ἔνδραδυνεν· ὁ Χάνος, εἰς τὰ ἔσχατα πολλάκις ἐνοχλητεῖς ὑπὸ τῶν Μαυρζῶν καὶ ἀλλων μεγιστάνων του, ἀφῆκε τῷ ἔτει 1783, ὅπως διάγη ἀνετον καὶ ἡτοχον βίον, δλον τὸ Κρίμιον εἰς τὴν διάκρειν τῶν Ρώσων. Οὕτως κατέδυ καὶ ἡ τελευταία σὺν τῆς φορεῖς; ποτε τῶν Τατάρων δυναστείξεις. Τότε ἐπανήλθον, ὡς εἴπομεν ἡδη, πλῆθος, τῶν ἐν τῇ Ἀζούσικῇ ἐπιχρύσῃ Ἐλλήνων εἰς τὴν ἀσφαλῶς καὶ εἰρηνικῶς ἔχουσαν Ταυρικήν. Ηὔξανεν δὲ λαὸς οὗτος προστι, ἀφοῦ, δυνάμει τοῦ κατὰ τὸ 1798 σύκαισιον, ὁ μισθνεῖς ἀπὸ τῆς Τραπεζοῦντος μάλιστα καὶ τῆς Σινόπης διεβήσεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν, δησοῦ ἔτυχον σπάνις εύνοιας ἐκ μέρους τοῦ κυβερνήτου Βροντεντίκιος (1812). Ὅστε τὸ σύμπαν τῶν ἀχρι τοῦτο αὐτόθι κατοικούντων Ἐλλήνων ὑπερβάνει τοὺς 16500. Ἀπολαμβάνουσι δὲ πάντες τὰ αὐτὰ δικαιώματα, ὡς οἱ αὐτοχθόνες, τινες δὲ καὶ ιδιαίτεροι προνόρια, μιστερχόμενοι οἱ μὲν τὴν γεωργίαν, οἱ δὲ τὸ ἐμπόριον, ἄλλοι τὰ πολιτικά, ἄλλοι τὰ στρατιωτικά.

Δὲν σκοπεύομεν νὰ διηγηθῶμεν τὰ καθ' Ἑκστα περὶ αὐτῶν. Μολαταῦτα εἴς κλάδος αὐτῶν ἀποτελοῦσι ιδίαν ἐξιστόρησιν, ὡς κατέξογχην ἀξιούμημόνευτος, ἔννοιω τὸ λεγόμενον «Μπαλκαλαϊκὸν Ἐλλήνων Τάγμα π.». Η ἀρειμένος αὕτη φυλὴ ἡξιώθη ἐγκρίτων χρονογράφου, τοῦ ἐξοχωτίτου Ρώσου Συφανεού. Καὶ ἡμεῖς εἶχομεν κατὰ νοῦν νὰ μεταφράσωμεν ἐν ἀκτάσει τὴν ὑπὸ αὗτοῦ ἀκριβεστατα ἐπεξειργασμένην πραγματείαν (70), ἄλλα τὸ στενὸν τοῦ περόντος ἀρθρου δὲν μᾶς ἐπιτρέπει, εἰμὴ νὰ ἀναφέρωμεν δλίγα τινὰ ἀποτπάσματα αὐτῆς.

Ζῆ εἶτει ἐν τῇ Ἐλλάδι ἡ μνήμη τοῦ πρώτου τῆς Μεγάλης Λικατερίνης κατὰ τῶν Τούρκων πολέμου καὶ τῆς ἀκοτρατείας τοῦ Ὁρλοφίου, εἰς τῆς ὅποις τὰ λαμπρὰ κατορθώματα οἱ Μανιάται καὶ οἱ τοῦ Ἀρχιπελάγους νησιώται τόσον ἀνδρείως συνετέλεσαν. Κρίνομεν διὰ τοῦτο περιττὸν νὰ γράφωμεν ἐν ἀκτάσει ἐνταῦθα πράγματα γνωστά.

Αμα μετὰ τὴν διακήρυξιν τοῦ πολέμου, ὁ Ρωτσικὸς ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν προεδρεῖς, Κήρυξ Πανίος, δι' ἐπιστολῆς ἡμερολογουμένης τῇ 22 Ιανουαρίου 1769, προέτρεψε τὸν ἐν θίσμῷ Στέρεων Μαυρορι χάλην, ἀρχηγὸν τῶν Σπαρτιατικῶν λεγεόνων, εἰς τέλη προκήρυξιν μετὰ τῶν ὄμοθρήσκων του. Επίσης δ' Ὁρλοφίος, εἰςπλεόσας μὲ τὸν στόλον εἰς τὴν Μασόγειον θάλασσαν, δημοσιεύει ἀνάλογον προκήρυξιν τῆς Αὐτοκρατορίσσης. Ο Μαυροριχάλης ἀσπάζεται πρόμ-

μότατα τὴν πρότασιν τοῦ Πανίου, ἀποκρινόμενος καὶ διὰ γραμμάτων καὶ διὰ εἰχποστολῆς πρὸς τὸν Ὁρλόφιον, τὸν ἐαυτοῦ ἀνεψιοῦ καὶ τοῦ Κ. Ἀγγέλου Ἀδαμοπούλου. «Ἐν τινὶ ὥκειοι θεριστολῆ ὁ Ρωσικὸς Ναύαρχος ἐκφράζει τὴν μεγάλην αὐτοῦ εὐγερίαν, προσθέτων ἐπὶ τέλους τοῦτο· «Ἐν μίνον παρ' ὅμῶν ἔξαιτομεν, δημοσιεῖτε καὶ διθέσδε οὐλεῖ εὐλογήσει τὰ ὅπλα Σας.»

Αμέσως οἱ Ἐλληνες, ὡς ἐπὶ τὴν πλεῖστον Πελοποννήσιοι καὶ Αιγαίοις λαγύται θία τῶν δεπάνη συνεκριτησαν ὄκτὼ τάγματα στρατοῦ, διατις ἀδελφικῶς ἐπιμμερίζεται μὲ τοὺς Ρωσίους πάντα τῶν μαχῶν κένδυνον καὶ πάντα, πάντα τῶν νικῶν στρατον, μὴ εἰπικρουνένου οὐδὲ τοῦ περὶ τέσσαρα στολέστο; τροπαῖον. «Ἀπέδειξαν, » λέγει ὁ Σαφινόβηος, ἐπαρθεῖσας 25 ἀγῶνας ἐν ὃς 4 ἐτῶν καὶ ὅμοι ἐπαινέσας τὴν ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἀνταρτικῆς φύσεων τῶν «Ἐλλήνων, » ἀπέδειξαν οἱ ὄμοιοι πατέρων μας τὴν μεγαλύτερην ὄρμὴν καὶ ἀνθρείαν, καθὼς καὶ ιδικιτέρων ἐπιτηδειότητας νὰ ὑπορετήστων ἐλλοτε οἰκήμας, νῦν μὲν ἐν τῷ πεντέφη, νῦν δὲ ἐν τῷ γνωτικῷ. «Ἡ μακρὴ καταπίστις ὑπὸ κυριμέρων καὶ Βασίου Τουρκικῶν Πασάδων, εξτὸν-λησεν ἀποσκον τὴν ὑπομονήν των καὶ ἐνέπνευσεν ἐκδίκησιν κατὰ τῶν τυράννων τους» υπάρχειν τοὺς ὑπὲρ τῆς πλατεῶς, ὑπὲρ τῶν γυναικῶν καὶ τῶν τέκνων αὐτῶν, συνέσειναν ἀνατρέπεται πολὺ εἰς τὸ νικηφόρων ἀποτέλεσμα τῆς κατὰ τὸ Αἰ, αἰον πιλαγος ἐκτραχτείς».

«Ἄλλ' ὅταν ὁ πόλεμος ἔχλινε πρὸς τὸ τέλος, ἀνασύγκοσι περὶ τῶν μελλόντων θέλον ἀμα πάλιν ὑποψει εἰς τοὺς παραργισμένους, ασπόνδους ἐγθραύστων; Τοῦτο φυσικό μενος ἐξαποτέλλουσι περὶ τῶν πράκτεών προσθίειν πρὸς τὸν Ὁρλόφον. «Ο δὲ, παγκατικῶς, εύγνωμονθεν αὐτοῖς διέ τὰς ἐκδουλείσεις, ιντεπιστέλλει γράμματα τῇ 2 Σεπτεμβρίου 1774 πρὸς «Οὐλους τοὺς ανθρείους καὶ πιστοὺς Ταγματάρχες, Καπιτάνους, Αξιωματικοὺς καὶ τὰ ἄλλα μέλη τοῦ Αλβανικοῦ Στρατοῦ π.», ἐπεχειρεῖσαν εἰς τὸν Σαραγούσαν εἰς τὸν Πατρούπολετ αὖλη εινοσυμένος ανδρὸς ἐπέφερε τοῦτο, διτὶ τὸ ἀδιλούμενον ἔτος, οἱ πρὸς Αὐτον τὴν Αὐτοκρατόρισσαν ἀποταλέντες, «Ἐλληνες, ὁ ταχιταρχης Κωνσταντίνος Γεωργίου καὶ ὁ Καπιτάνος Στ. Μαυρομιχάλης, τίς οὐδησσαν σύμενεστίτης δεξιώσεως. «Ἡ πάντητις, εἰς τὸν ιπτίκην ἡ Λικατερίνη ὑπόγεται νὰ ὑποδειχθῇ τοὺς «Ἐλλήνης εἰς τὰν ιδιαίτερα μητρικὴν προστασίαν, διετάσσεται πρὸς τοῖς ἄλλοις ὡς ἀνολούθεος.

Α.) «Οτι αἱ νεωστικατητικεῖται καὶ ἀπὶ τῷ στόχῳ τῆς Μικέτιδος καίνενται Ταυρικαὶ πόλεις Κέρτζ καὶ Γενικαὶ προσδιορίζονται πρὸς ὄρελος καὶ αστον τῶν «Ἐλλήνων. Β.) «Οτι οὐχὶ μόνον οἱ κατὰ τῶν

(70) Αἱ πηγαὶ τοῦ Σαρονού εἰναι αἱ ἀστραλέσταται, εἰον πρακτικὰ τῆς Κυβερνήσεως, τὰ ἐν τῷ Ἀργείῳ τῆς Μπελκαλάδης διαφυλασσόμενα ἔγγροφα, ἀπιστολαὶ συγχρόνων ἐνδόξων ἀνδρῶν, κ. α. «Γπομιανήσκει δὲ ὁ ἀκριβῆς οὗτος ἐξετασθῆς, ὅτι αἱ δὲ ἀλληλογραφίας διεπραγματεύσεις τῶν «Ἐλλήνων μὲ τὸν Πανίον, τὸν Ὁρλόφιον κ. α., δὲν εὑρίσκονται ἐν τῷ εἰρημένωρχείῳ, εἰμὴ ἀντεγραμμέναι καὶ ἀγρειστατα «Ρωσσιστὶ μεταφρασθεῖσαι, καὶ φρονεῖ διὰ τοῦτο, ὅτι τὰ πρωτότυπα ἔμειναν καὶ σώζονται περὶ τῇ οἰκογενείᾳ τοῦ Μαυρομιχάλη.

Τούρκων ἐσχάτως ἐκστρατεύσαντες, ἀλλ' ἀπαντες
ὅσοι ἐπιθυμοῦσι, θέλουσιν διοῦ μὲ τὰς οἰκογενείας
των παραπεμφῆς ἄλεσσος διὰ τῶν πλοίων καὶ διπλάνη
τῆς Κυθήρων. Γ').) 'Οτι ἡ Κυθήρων χορηγεῖ τὰ
ἔξοδα πρὸς κατασκευὴν αὐτῷς ἐκκληπτῶν, νοσοκο-
μίου, φρονκοποιείν, σίκιν. Δ'.) 'Οτι εἶναι ἀτε-
λεῖς διὰ 30 ἑτα καὶ διὰ πεντὸς ἔλευθεροις πάσῃς ἐπι-
στρατεύσεως στρατευμάτων. Ε'.) 'Οτι αἱ πρωτά-
σεις των περὶ ἀδείας τοῦ νὰ ἐκλέγωσι μεταξὺ αὐτῶν
ἕνα ἐπίστετον, στρατηγὸν ὃς καὶ ίδιον δικαστήριον,
ἐγκρίνεται. Ζ'.) 'Οτι πρὸς περισσοτέρων εὔκοιναν
τῆς ἐμπορίας των, ἐπιτρέπεται αὐτοῖς νὰ συντήσω-
σιν ἐλληνικὴν ἀγρυπνίαν. Η'.) 'Οτι ἔχουσι πρὸς τού-
τον τὴν αὐτὴν ιστορίαν ὡς οἱ λοιποὶ ὑπήκοοι τῆς
'Ρωσίας;

Καθὼς ἐλαύον τὰς ὑποσχέσεις ταύτας, οἱ Ἑλληνες
ἐπεγγέρησαν τὴν μετακρήτην των. Ἀποβάντας εἰς την γῆν
εἰς τὸν παραχώρηντα αὐτοῖς τόπον, ὁ νεοτύρτατος
τῆς τότε Μεσογείου 'Ρωσίας 'Επαρχος, ὁ παριφέ-
μος Ποταμίενος, τούς ἐπειπονήθη ἐξόχως, προκαθί-
σαν αὐτοῖς διάχρονα ἐπιγνωργήματα, δηλ. σημαντικάς
γηγενάτων ποσάτητας, θύελματα κ. λ. Ἐγράψε καὶ
ἐν τινι πρὸς αὐτούς ἐπιστολῇ διὰ τὸ ἔθεωρεις ὡς με-
γάλην τιμήν των τὸ νὰ ἦν ὁ ἀρχηγὸς καὶ διοικη-
τὴς των». Οροίκιν πρωτοχήν ὅμως εἰς τοὺς ἀνδρεῖς
οὓς τούτους πολεμιστές καὶ ὁ Σουλαράδης, ὡς μη-
τριεῖ μία περὶ αὐτῶν πρὸς τὸ ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν
ὑπηργείον ἐκθεσίς του, ἥτις πρὸ ἵκανων ἐτῶν ἐξε-
δόθη διὰ τοῦ τύπου.

Τὸ μαχίμον τὸν Ἀλβανὸν (οὗτοι γενικῶς ἐκχ-
λοῦντο ὑπὸ τῶν 'Ρωσῶν) διωτιγμέσθη εἰς δικώλ λό-
γους ὑπὸ τὰ δύναματα Σπαρτιατικῶν, Ἡπειρωτικόν,
Μεγαλονικὸν καὶ ὄροις. Ερερον δὲ τὸν ἀκτὸς τῆς λόγ-
γης τοῦ πυροβόλου, ἥτις προτερον ἦτο τὸ μόνον ἐπι-
θετικὸν ὑπόλοιπον των, καὶ τὴν σπάθην καὶ ἐπειδὴ ὁ
διωργανιμὸς τῶν στρατοῦ ἐγένετο ἐν τῷ Τχγανρογῷ,
ἔλλην καὶ τινες οἰκεγένειαι ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου διέ-
μεναν ἐκεῖσας.

Ἐπὶ πρώτη πρὸς τὴν 'Ρωσίαν ἐκδούλευσις τῶν νί-
ων κατοικῶν τοῦ Κέρτζ (71) καὶ τοῦ Γενικαλὲ ἐγέ-
νετο περὶ τὴν τίμηταν αὐτῶν εἰς τὴν ἄνω μηνηδο-
νευθῆσαν μεταπόσιον τῶν Ταυροελλήνων ἐκ τῆς
χερσονήσου εἰς τὴν Μκιώτιδα. Ἐπειδὲ δὲ
τούτου κατέστησαν εἰς τὸ αὐτὸν ἔτος, δύον τάχιστα,
μίκην τῶν Τατίρων ἐναντίον τῶν 'Ρωσῶν στάσιν.

Πρὸ πάντων ἡ κατὰ τὸ 1783 ὑποταγὴ τοῦ Ταυ-
ρικοῦ Χανάτου ὑπὸ τῆς 'Ρωσίας ἐξέτικησεν ἀμετον
καὶ ἐπωρεῖται εἰς τὰς σγέσεις τῶν περὶ δύο ὁ λό-
γος διλήπνων ἐπιβίβεται. Διάτι ὁ Ποταμίενος, κατανοῶν
τὴν ἀρευκτὸν ἀνάγκην τοῦ νὰ προφυλαχθῆται τὰ δύο
τῆς παραλίες, ἐνεπιστεύθη ταύτην τὴν ἐντολὴν εἰς αὐ-
τούς. Καταθμεύθησαν διὰ τοῦτο εἰς τὴν Μπαλακλά-
βαρ, τὴν διπλήν γηωργίαρχην (72), καὶ ἡ πόλις αὐ-
τη, δύο μὲ τὰς κούμπες Κρατίκοι, Καμάρκην καὶ Κα-
ράνιον, ἐπαρχιαρχήθη εἰς αὐτούς. Τὰ δὲ ἐκεῖσες γῆπεδα

διενεμήθησαν οὕτως, ώστε ὁ μὲν Ταγματάρχης Ζα-
πόνης ἐλαύει 240, ἐκαστος δὲ αξιωματικὸς καὶ αἱ
ποδεστεραὶ τάξεις ἀνὰ 20 'Ρωσικὰ στρέμματα
συγχρόνως ἀπελύθησαν πάσοις φορολογίζεις. Οἱ ἕξι-
ρων πάσοις ἀκριβῶς πωλεῖται τὸ στρέμμα κατὰ τὴν
Ταυρικὴν παναλίαν, θέλει πιθανῶς ἐκτιμήσει ὀρθῶς
τὴν μεγαλοδωρίαν ταύτην.

'Ο οὕτως εἰς τὴν Μπαλακλάβαν καὶ τὰ πέριξ
αὐτῆς ἐπιστεμένων ἐλληνικὸς στρατὸς διεκοίθη
λαρυπέρει εἰς τὰς κατὰ 1787—1791 ἀκαταστασίας.
Οἱ μὲν ὑπολειφθέντες οἰκκήσις εἰς τὴν Χερσόνητον ὡς
περίπολοι τῶν ἀκτῶν, ἐξηκολούθουν τὴν τακτικὴν
αὐτῶν ὑπηρεσίαν οἱ δὲ, ἐμβιβασθέντες εἰς τὴν τὰς
εἰσβολὰς τοῦ Βαρυσθένη, παραχρυλάττοντα στολί-
σκον, ἐπυρπόπτειν ἐκεῖ τουρκικὰ τινα πλοϊκὰ καὶ
μετέτρηχον τῶν παρὰ Κινθουρῷν καὶ Ὁτζακούσια νε-
κῶν μετέπειτα δὲ ὑπηρέτησκεν ἐν τῷ Ποντικῷ ναυ-
τικῷ, τὸ ὅποιον διέπρεψεν εἰς τὰς παρὰ Κωνσταντίη
Σνάπη, Ἀνάπη, Χαδζίβεϊ καὶ ἀλλαγοῦ μάγας. καὶ
τοῦ πολίμου αἵσιον πέρας λαβάντος, τινὲς αὐτῶν, ὡς
θέλει διηγηθῆ ἐν δέοντι, κατωκίσθησαν εἰς τὰς νεο-
κτάτους γωρᾶς, οἱ δὲ πλεῖστοι ἐπέστρεψαν εἰς τὴν
Ταυρικὴν καὶ τὰς οἰκογενείας των.

'Εκτελοῦντες τὰ ἐπ' εἰρήνης ὄλλγον ἐπαγγῆθη καθί-
κοντα τῆς ἀκταιωρίας ἐν ταυτῷ εἶχον εὐκαιρίαν νὰ
καλλιεγῶσι τὰ γωρίκα των, εἰς τὰ δόποια προστείθη-
σαν εἰςτοι δύο. Τινὲς ἡρύησκεν νὰ μετέργυωνται καὶ τὰ
διμπόριον, πρὸ πάντων ἀρδοῦ δύοι παύσαντες τῆς στρατι-
ωτικῆς ὑπηρεσίας των, ἐλαύον ἀδειαν νὰ καταγραφῶ-
σιν, οἱ αξιωματικοὶ εἰς τὴν πρώτην, οἱ δὲ λοιποὶ εἰς
τὴν δευτέραν ἢ τρίτην τάξιν τῶν ἐμπόρων.

'Η αύσιωδεστέρα μεταφέρθησε τοῦ ἐλληνικοῦ
στρατοῦ ἐγένετο ἐπὶ τοῦ Δύτοκράτορος Παύλου, τῷ
1797. Πρῶτον μὲν, μετωνομάσθη τότε τὸ 'Ελλη-
νικὸν τῆς Μπαλακλάβας Τάγμα. Δεύτερον, ὁ ἀριθ-
μὸς τῶν ἐνόπλων περιορέσθη εἰς τρεῖς λόγους (σήμε-
ρον δὲ εἰναι 4). 'Ελαύον καὶ τακτικὴν στρατιωτικὴν
στολὴν μὲ τὰ συνίθη ἥδη τοῦ ἴματισμοῦ των γρό-
ματα, δηλαδὴ τὸ πράσινον καὶ τὸ κόκκινον προσέτει
τακτικὴν μισθόν. Τὸν δὲ διπλισμόν των ἡσαν ὑπογρε-
μένοις νὰ κατασκεύασσιν εἴς ίδιον, ὡς καὶ πρότερον.

Κατὰ τὰ ἐπόμενα ἐτη ἀναρχίανονται διάφορα περὶ
τοῦ Τάγματος τούτου νέα σχέδια, ἀλλὰ γωρίς νὰ
προξενήσωσι σπολαιοτέραν τινὰ τῆς καταστάσεως
τοῦ τροποποίητον. Εἰς δὲ τὴν αὖξησιν τῆς πόλεως του
συνετέλεσε τὰ μέγιστα ἡ ἐξῆς περιστασίς, διτοι ἐν τῷ
1807 ὁ λιμάνι της, ὁ πρὸν φέρω τοῦ λαθρεμπορίου
ἀπηγορευμένης ὡν, ἀπεκτάστη ἐν ἐνεργείᾳ πάλιν διὰ
τὴν ἀκτοπλοίαν διότι ὁ ἀτρακλέστατος οὗτος κόλπος,
περὶ τοῦ ὅποιου ἀνωτέρω εἴπομεν τινά, παρέχει εἰς
τους εἰσπλέοντας περιζήτητον καταφύγιον ἐν καιρῷ
τῶν θυελλῶν, αἵτινες κατὰ τὸ σύνθετος διεγείρονται
περὶ τὸ νετισθιτικὸν τοῦ Κριμίου ἀκρωτήριον, τὸ
ὑπὸ τῶν Γεννουντῶν καὶ μέχρι τῆς σήμερον Κάπο
Βιολάντε καλούμενον.

Τὸ Μπαλακλάβαν τάγμα ἐν τῷ τουρκικῷ πολέ-
μῳ τοῦ 1806-1812 ἐκ νέου διεκρίθη, μέρος μὲν ἐν
ταῖς ναυμαχίαις τοῦ Ποντικοῦ στόλου, μέρος δὲ ἐν τῷ

(71) Παράδει ἀνωτέρω τὰ τῆς σημ. 45.

(72) Ἄρε τὴν σημ. 26 κτλ.

Ταυρίδη, δικοῦ ὁ στρατηγὸς αὐτοῦ 'Ρεβελιώτης μὲν προτάτην δύναμιν ἐτιμώρησε τὴν ὑπὸ Γάλλων στρατῶν μεταξὺ τῶν Τατζρων κινήθησαν ὄχλαγωγίαιν.

'Αλλ' ἔκτος τῶν πολεμικῶν ἀνδραγαθημάτων, οἱ ἐν Μπαλακλάβῃ Ελληνες ἔσωκαν καὶ ἄλλα μεγάλη ἵκανότερα τεκμήρια. Κατὰ μὲν τὰ ἔτη 1812 καὶ 1829, ὅταν ἡ πανδήλη, κατὰ δὲ τὸ 1830 καὶ 1831, ὅταν ἡ χολέρα ἐμίστησε τὴν Ταυρικὴν ἐντατῷ προσεγγύλαττον τὰ παράλια καὶ παρεπόλουν τὰ μεμολυσμένα τῆς χερσονήσου μέρη.

'Αρ' ἔτέρου δὲ ὄμολογη ἐστι, ὅτι ἡ ώρέλεια, τὴν ὥποινοι οἱ ὀπλισμένοι αὐτοὶ γεωργοὶ παρεῖχον τῇ 'Ρωσίᾳ, ἀντημείρη ἐπαξίως. Γνωρίζουμεν ἡδὴ ἐκ τῶν ἐν περιλήψῃ μνημονεύμάντων, τὰ μεγάλα αὐτοῖς ἐπιδαφίλευθάντα πλεονεκτήματα. Πρὸς τούτους οἱ Αὐτοκράτορες, ὅτε Ἀλεξανδρος καὶ Νικόλαος, αὐτοπρόσωποις ἀποστέλλοντες τὸν τραχνώτατον αἰτῶν ευχαρίστησιν καὶ εὔμενοιν πρὸς τὸ Ἑλληνικόν τάγμα, ὅτε μὲν ἀξιώσαντες αὐτοὺς τῆς τῶν Αὐτῶν Μεγαλειότάτων δορυφορίας, δοσίκις ἐπεσκέπτοντο τὴν Ταυρίδην, ὅτε δὲ ἐπαχεύσαντες τὰ γήπεδα καὶ τοὺς μισθούς των, διορίζοντες δὲ αὐτοῖς φιλοδωρημάτα, παράτημα, σιντάξεις τῶν ἀπομέχων, ἀνέγερτιν εὐεργετικῶν καταστημάτων ἐν τῇ Μπαλακλάβῃ, οἷον ὄρφανοτροφείου, πολεμικοῦ σχολείου κ.λ. Τελευτῶν, ἀτοῦ π.δ. δέκα ἑτῶν, ἐπιμελείᾳ τοῦ 'Ηγεμόνος, Βαροντζίσιου, δύο λόγοι τοῦ τάγματος διωρίσθησαν νὰ σταθμεύσωσιν ἐν τῇ τῆς Κρυκασικῆς παραλίᾳ, φρουρίῳ Νεορωτσίσκῳ, καὶ τῆς Μπαλακλάβης πρὸς τὰ ἐνταῦθα ναυτιλία ἐλλασίν νέαν τάσιν.

'Ἐπι τῶν ἡμερῶν μας ἡ ἐταιρία τοῦ τάγματος καρποῦται 7 πλησίον τῆς πόλεως κείμενα χωρία, τῶν ὕποινον μόνον τὰ δάση (ταῦτα τὰ ἐν τῇ μεσημβρινῇ 'Ρωσσίᾳ τόσον πολύτιμα κτήματα) ἐκτείνονται εἰς 6000 'Ρωσικὰ στρέμματα, οἱ ἀμπελῶνες εἰς 205, οἱ λειμῶνες εἰς 1050, οἱ ἀγροὶ εἰς 2800 καὶ οἱ τῶν καθ' ἑξῆς.

Εἰς τὴν χώραν αὖ ὧν εἶναι ὠχοδομημένον καὶ τὸ μοναστήριον τοῦ ἀγίου Γεωργίου, ἔχον τὴν τοσοῦτον εκηνογραφικὴν ἐκείνην τοποθεσίαν ἐπὶ τῷ ὑψηλῷ πρὸς ακτίῳ τοῦ Εὔζείνου Πόντου, ἐρ' ἡδ., ὡς διαβεβαϊσί τινες, ἵστατο πάλαι ποτὲ ὁ μυθολογούμενος τῆς 'Αρτέμιδος ναὸς, ἐν τῷ ὅποιοι ἀκούσακιοράτευεν ἡ Ἱφιγένεια τοῦ Ἀγαμέμνονος (73). Ἐκτὸς δὲ τούτου τὸ ιερόν καταγώγιον ἔνεκα πολλῶν λόγων ἔλκει τὴν προσοχὴν τῶν ἐγγωρίων καὶ ζένων. Πρῶτον διὰ τὸν ἀξιοτέθαστον πρεστάμενον αὐτοῦ, ὅστις εἶνε δὲν πάσῃ τῇ 'Ρωσσίᾳ, ὡς ἀνὴρ φιλοκάθαρος καὶ λόγιος.

(73) Παράδ. ἀνωτέρω τὴν σημ. 3. Αὐτὸς δὲ σεβασμώτατος μητροπολίτης Τουπάλδος ἀσπάζεται τὴν γνώμην ταύτην, ἐν τῇ περιγραφῇ τοῦ τόπου, τὴν ὕποινην ηύτερην νὰ ἐγγείσῃ τῷ εὐεργέτῃ του, τῷ Λύτορκράτορι Ἀλεξανδρῷ. Εἴναι πολλὰ ἀξιοπαρατέρητον, ὅτι, καθὼς διηγεῖται, ὁ Προκόπιος, καὶ οἱ ναοὶ τοὺς ὅποιους ὁ Ὁρέστης ἔθεμελίωσεν, ἔτερον μὲν τῇ 'Αρτέμιδῃ, τὸν δὲ ἄλλον τῇ ἀξιελῆῃ Ἱφιγένειᾳ, ἐν τῇ Ἀνατολῇ (παράδ. ἀνωτέρω τὴν σημ. 51) Ελαδῶν ὄμοικαν τύχην εοὶ Χριστιανοὶ ιεράκες σὺντονεῖται, τῆς οἰκοδομίας τὸ παράπτων οὐδὲν μεταβαλόντες·

εὐκλεστάτος Μητροπολίτης Ἀγαθίγγελος Τουπάλδος, ἔπειτα δὲ καὶ διὰ τοῦτο, ὅτι ἐξ τῶν ἐκεῖσες ἀδελφῶν ἐκλέγονται οἱ ιερεῖς τῶν πλοίων τοῦ Πονικοῦ τῆς Ρωστίκης ναυτικοῦ. 'Γπάρχει καὶ ἡ ἑξῆς ἐξ ἔθους διετύπωσις, ὅτι καθ' ἣν ἡλέραν ἡ μνήμη τοῦ Ἀγίου Γεωργίου πανδήμως καὶ μεγαλοπρεπῶς πανηγυρίζεται, τινὲς τοῦ Ἑλληνικοῦ τάγματος αξιωματικοὶ ὡς επίτιμοι φύλακες, περιστοιχίουσι τὴν ἀρχαιοτάτην τοῦ προστάτου Ἀγίου σημειών, ἢτις ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐξ ἀμυημονεύματων χρόνων διατηρεῖται.

Λί άγαμιστεῖ τύχαι ὡς καὶ ἡ τερπνοτάτη θέσις τῆς Μπαλακλάβης εἶναι γνωσταῖ εἰς τοὺς ἀναγνωταῖς μης, εἰς διων εἴπομεν, ὅτε ἐπρόκειτο περὶ τῶν Γαυρικῶν 'Πυγελόνων τοῦ Μεσαιώνος. Τὰ μνημονεύματα τῶν ὄχυρωμάτων λείψανα εἴρεν ἡ Κυθέρωντις χρόνον εἰς καὶ ἡδὸν σκοπὸν νὰ ἐπαναφέσῃ, ἀλλ' ἐπέριξε πάλιν τὴν πρόθεσιν ταῦτην. Κατὰ τὸ παρόν ὁ πληθυσμὸς τῆς πόλεως, συνιστάμενος ὅλως ἐξ 'Ἑλλήνων, ἀναβαίνει μόλις εἰς 600· ἀλλὰ τῷ θέρετον τυνέγχουται εἰς τὸν τόπον τοῦτον πολλοὶ ζένοι, οἵτινες, περιγούμενοι τὴν ἀξιούμέτατον Ταυρικὴν παραλίαν, εἴτε ἀρχονται αὐτούθιν τῆς ὁδοιπορίας εἴτε χροτελειοῦσιν αὐτὴν ἑκεῖ.

'Η ὑπερτάτη τοπικὴ δικηγείριπις τῶν δημοσίων τῆς τε πόλεως καὶ τῶν αὐτῆς ἀνηκουστῶν κωμῶν, τυμπεριλαμβανουσῶν, ἔκτος τῶν 500 ὀπλοφόρων, περίπου 2000 κατοίκους 'Ἑλληνες (ῶν τοὺς πλείστους Αίγαιοπελαγίτας μετανάστας, ἀλλὰ καὶ τινὲς ττρατιωτικοὺς τῆς 'Οδησσαῖης, ὡς θέλομεν ἔδει ὑπερον, κατὰ τὸ 1820 διαλυθεῖται Μοίρας, καὶ ὀλιγίστους ἐν τῷ τελευταίῳ Τουρκικῷ πολέμῳ, εἴτε κίγματος τούς εἴτε αὐτομόλους) ἐνεπιστεύθη εἰς τὸν ἡρρηγὸν τοῦ Τάγματος (74), ὥπερ εἶναι ἐπιτετραμένη ἡ πολιτικὴ ὄμοι καὶ στρατιωτικὴ διοίκησις. 'Τπ' αὐτοῦ διορίζονται οἱ κατώτεροι διὰ τὴν εὐταξίαν ἐπιστάται. Οἱ δὲ ἀξιωματικοὶ, συγχατίζοντες τυμπούλιον τι, δικάζουσι πρωτοκλήτως περὶ τῶν διαφορῶν τῆς ἐταιρίας, κατὰ τὰ ἐπικρατοῦντα ἔμια τῶν 'Ἑλλήνων.

Μέχρις ἐνταῦθα τὸ ὑπόμνημά μας πραγματεύεται περὶ τῶν ἐν ταῖς νομαρχίαις τῆς Ταυρικῆς καὶ τῆς Αίγαιοπελαγίτας 'Ἑλλήνων. 'Εγ. περιέχει δὲ ἡ λοιπὴ μεσημβρινὴ 'Ρωσσίᾳ προσέτι ἀλλην τινὰ τῆς φυλῆς ταύτης οηλαντικὴν μερίδα, δηλαδὴ τὴν κατεκλύτην τὰς μεταξὺ Βορυθένους καὶ Δανουσίου χώρας, τῷ διποίων ὡς κέντρον εἰμπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ἡ πόλις 'Οδησσός. Καθὼς αἱ δύο πρώται συνοικίαι ἀποτελοῦσι τὴν προσοχὴν μας τὰ μάλιστα εἴτε ἔνεκα τῆς εὐθείας ἀπὸ τῶν ἀρχαίων Ποντικῶν ἀποικιῶν καταγωγῆς εἴτε ἔνεκα τῶν πολεμικῶν αὐτῶν ἀνδραγαθημάτων, ἐπίσης καὶ ἡ τρίτη εἶναι ἀξιοπαρατέρητος, τὰ μὲν διὰ τὴν εὐγένειαν, τὰ δὲ διὰ τὰ πλούτη καὶ τὴν ἀμπορείαν τῶν μελῶν της.

(74) Ιδού οἱ ἀρχοντες τοῦ τάγματος. Στέφανος Μενοργάδης, Κωνστ. Ζαπόνης, Κωνστ. Τάντης, Αναστασίου Νικόλαος, Χρίστο Κίρκος, Θεοδορίου 'Ρεβελιώτης, Λυκούργος Καιζόνης, ὁ συνταγματάρχης Μαζί, Μαντός καὶ ἄλλοι.

·Ως πρὸς τὰς περὶ ὧν ἥδη πρόκειται ἐπαργίας, πάντας "Ἐλληνας εὐρενεῖς διέπτη ἔω; εἰς τὴν Μή· εἶδομεν ὅτι κατ' ἀρχὰς τοῦ 10 αἰώνος ὄλιγον ἔλειψε νὰ ἔργωμεν σιν ὅλως διόλου. Κατὰ τὰς ἐπομένας ἑκατονταετηρίδας κυριευθεῖσαι, καθὼς καὶ ἡ Ταυρικὴ, ἀλληλοδιαδόχως ὑπὸ τῶν Πατζινακιτῶν, Κωμάνων, Τατάρων καὶ Τεύρων, μόλις ἔφθασαν εἰς εὔτυχεστορχν τινὰ κατάστασιν. Εἶτα ὅσων δὲ ἀνεφέργουν ἔξτης, δτοι αἱ τῶν "Ἐλλήνων μὲν αὐτὰς συγκοινωνίαι δὲν ἔπαιναν πιάποτε καθ' ὀλοκληρίαν. Ἐκτὸς δὲ τούτου βλέπουμε ἐκ τῆς ἱστορίας τῶν Σαπορογικῶν καὶ ἄλλων Κοζάκων (μιζοτζεζικῶν τινῶν φυλῶν, κιτίνες, παραγγωρίουσαι πᾶσαι κυριαργύριαν, κατεσκήνωσαν ἐν ταῖς στέππαις πρὸς δύστιν καὶ πρὸς ἀντολὰς τοῦ Βορυσθένους), δτοι ἡ παλαιοτάτη παρίδησις αὐτῶν, ανίκουπα εἰς τὴν 10 ἑκατονταετηρίδα, τοὺς ὄνομάζει συμμάχους τοῦ Βυζαντινοῦ Αὐτοκράτορος, καὶ προστούτοις, δτοι εἶχον μεταξὺ τῶν καὶ πραγματευτὰς Ἑλληνας καὶ ιερεῖς ἐκ τῶν μοναστηρίων τοῦ Ἅγιου Ὁρους.

Μολαταῦτα οἱ κυρίως Ράτσοι ἐκ πολλοῦ δὲν εἰχον μετὰ τῶν Ἐλλήνων ἐπιμείζεις διὰ τῶν εἰρημένων γωρῶν. Διότι ἔλαβον μόνον μετὰ τὸ τέλος τοῦ πρώτου ἐπὶ τῆς Αίγακτερίνης Τουρκικοῦ πολέμου, κατὰ τὴν ἐν Κουτζούκ Καΐναρδζί διομολογηθεῖσαν εἰρήνην, ἔλευθερον πλοῦν ἐν τῷ Πόντῳ καὶ τὰ μέγρια τῶν ἐκβαλῶν τοῦ Βορυσθένους, δπου ἔκτειναν τὴν Χερσόνα (75). Ἐκτὸς ἥργισαν νὰ συναθροίζωνται "Ἐλληνας καὶ εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς Ρωσσίας. Καὶ εἶνα πλείστου λόγου ἀξιον, δτο καὶ οἱ αὐτόχθονες τῆς Νεαρωσίας ιστοριογράφοι διακρίνουν ἀποδίδουσι τὴν ἀναγέννησιν τοῦ πολιτισμοῦ τῆς ὑπὸ τῶν Τούρκων ἐκβαριθείσης ταύτης χώρας, κατὰ μέγκ μέρος τοῖς Ἐλλησιν. Διότι συνετελεσαν, ὡς λέγει δ. Κ. Μπουζακεζίτζιος (76). ταῦτα εἰς τοῦτο οἱ δύο πρῶτοι τῆς Σλαβωνίκης, καὶ Χερσόνος ἐπίσκοποι, οἱ Κερκυραῖοι Εὐγένιος ὁ Βουλγαρίς καὶ ὁ Νικηφόρος Θεοτόκης, προσκληθέντες ὑπὸ τοῦ Ρωσσικοῦ κράτους. Οἱ δὲ πρῶτοι εἰς τὰ ἐνταῦθα κυρίως μετανάσται Ἐλληνας, κατ' ὅσον γνωρίζω, εἶναι οἱ ἔξτης.

"Η φήμη περὶ τῆς ιδιαιτέρας τῆς Αίγακτερίνης πρὸς

νόρκαν, δπου εὐρέθησάν τινες αὐτῶν, μεριγμένοι μετὰ τῶν Ιταλῶν. Οὗτοι λοιπὸν, τὸν ἀριθμὸν περίπου 100, δτο ἡ νῆσος ἔκεινη κατὰ τὸ 1782 κατεκτίθη ὑπὸ τῶν Ισπανῶν, διευθύνουσιν εἰς τὴν Αὐτοκρατορίσσαν ἀναφοράν των, ἵνα διώσῃ αὐτοῖς μονίμους εἰς τὴν "Ριεσσία κατοικίας. Τούτου ἐγκριθέντος, οἱ ικέται διαπλεύσαντες εἰς τὴν Χερσόνα καταγράφονται, οἱ μάν ἐν τῇ Φρουρᾷ τῆς πόλεως ταύτης, οἱ δὲ ἐν τῇ περὶ τῷ κάτω Βορυσθένες Σουηδικῆς ἀποικίας, ὅποθεν βρεδύτερον μετακομίζονται εἰς τὰ ἐνδότερη περὶ Παυλούπολιν.

Ηκολούθησαν δύοικ, ἀλλ' ἔτε μᾶλλον ἀξιοσημειώτα συμβάντα. Ἐκπολιορκήσας τὸ Τουρκικὸν ἐπιμαλάσσιον ἔσυμα Χαδζίβετ καλεύμενον καὶ κατασταθεῖς φρούραργος ἔκει ὁ ἐπιφανῆς Δεριβάσιος προσῆλισεν ὅλην τὴν προπογήν του εἰς τοὺς Αἴγαιοπελαγίτας "Ἐλληνας, τοὺς συνεκτρέπεταις, ὡς εἶδομεν πρὸ ὅλην, ἐν τῷ πολέμῳ τούτῳ, καὶ ὑπεδήθη τούτους ἀτρέμνας περὶ αὐτὸν. "Οτε δὲ κατὰ τὸ 1795 τὸ εἰρημένον φρούριον διὰ Αὐτοκρατορικοῦ διατάγματος μετατίθηται τὸ δνομα καὶ εἰς πόλιν ἐλευθερούμενον ἐπεριβίζεται, ἡ βάσις τῶν κατοίκων της ἥσαν 900 Ἐλληνες — τὸ δὲ νέον τοῦτο ἔδρυμα εἶναι οὐδὲν ἄλλο ἢ ἡ σήμερον ἐμπορεία, πλούτος καὶ καλλονὴ ἀκμάζουσα Ὀδησσός.

Οἱ ἐνταῦθα πολιτογραφηθέντες Ἐλληνες ἐκ πρώτης ἀρετηρίας ἀνέδειξαν πολλὴν δραστηριότητα καὶ φιλεργίαν. Καταγινόμενοι εἰς τὴν εύταξίαν τῆς πόλεως, ὡργάνισαν Μοῖραν ἐκ 300 πεζικῶν καὶ εἰς μὲν τοὺς στρατιωτικοὺς ἐπρομηθεύθη νεόκτιστος στρατῶν εἰς δὲ τοὺς περὶ τὴν ἐμπορίαν καὶ βιομηχανίαν ἐνασχολουμένους, ἔλευθερα οἰκήματα. Πρὸς 1δὲ ἐπεδαψιλεύθησαν εἰς αὐτοὺς αἱ μεγαλήτεραι εύκολικι καὶ εὐεργεσίαι. Διενεμήθη αὐτοῖς γήπεδον 1500 Ρωσσικῶν στρεμμάτων μὲν ἀδειαν νὰ κατοικῶσι κατ' ορέσκειαν ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τῆς πόλεως. Προσδιωρίσθησαν καὶ ἄλλα δικαιώματα εἰς τοὺς ὅμογενεσί των, ὡς τὰ μάλιστα εὐτελῆς τελωνεία οἶνου κτλ. Τὸ δὲτι, τὰ προνόμια των ἥσαν τόσον σπάνια καὶ ἐπωφελῆ, ὡστε οἱ Ἐλληνες προσδοκῶντες πολλοὺς ἄλλους ἀκόμη μετανάστας, κατέστησαν τὴν λεγούμένην « Ἐπιτροπὴν τῶν "Ἐλλήνων καὶ "Αλβανῶν μεταναστῶν » ἐν Ὀδησσῷ. Φαίνεται δμως δτοι ἐψεύθησαν τῶν ἐλπίδων, διότι ἔτι κατὰ τὸ 1797 ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν τῇ πόλει ταύτη "Ἐλλήνων δὲν ὑπερέβαινε τοὺς 1000· ἀλλὰ σημαντέον συγγράνως, δτοι μεταξὺ τούτων ἥσαν πολλοὶ εύκατάστατοι. Οὗτοι, μέρος μὲν ναύαληροι, μέρος δὲ ἐμπόροι καὶ τραπεζίται, ἀπέκτησαν, διὰ τὸ μέγεθος τῶν ὑποθέσεων τῶν, τόσην ἴσχυν, ὡστε καὶ μία συνοικία τῆς πόλεως, δπου ἥτο καὶ εἶναι ἡ μεγίστη κίνησις, καλεῖται "Ἐλληνική, καὶ εἶναι αὕτη εἰςέται ἡ καλλίστη τῶν ἀλλων, περιλαμβάνουσα οἰκοδομήματα οἵα φερεῖται τὰ παλάτια τοῦ "Ροδοκανάκη, "Στούρζα, Καντακουζηνοῦ, "Γύπλάντη, Μαρασλῆ, Παπούδορος κ. α.

(75) Αὕτη ἡ Χερσόνη ἔχει μόνον τὸ δνομα, ἀλλ' οὐχὶ τὴν ποποθετίαν τῆς παλαιᾶς, διότι κεῖται ἐκτὸς τῆς Τουρκίας περὶ τῷ Βορυσθένει. "Ηρεσαν, ὡς γνωστὸν, τῇ Αίγακτερίνη, νὰ δώσῃ παλαιὰ ἔλληνικὰ ὄνόματα τοῖς νέοις αὐτῆς αἱ τὴν πάλαι ποτὲ ὅπὸ τοῦ λαοῦ τούτου κατοικημένην χώραν ἰστύσσει, μολονότι οἱ τότε ἀρχαιολόγοι σπανίως εὐτύχησαν νὰ διορίσωσιν ἀκριβῶς τὰς προτέρας θέσεις οἵτις ἐγεννήθησαν ἢ Εύπατορίχ, ἢ Όλδιούπολις, ἢ Όδησσος κ. α.

(76) "Ἔσε τὸ ἄρθρον αὐτοῦ περὶ τῆς τῶν ὄρθιοδόξων ἐν τῇ Νεαρωσίᾳ Ιεραρχίας, καταχωρισθέντα ἐν τῷ Καλανᾶρι τῆς Νεαρωσίας καὶ Βασσαρίνης τοῦ ἔτους 1848 σ. 372-382. Καθ' ὅσον ἀπορεῖ τὸν Εὐγένιον, δ. Κ. Μουρζακεζίτζιος ἀναφέρει τινὰ μὴ εὑρισκόμενα επρὸς τῷ Κ. Καλλιγῆ, ὅστις ἐν τοῖς ψυλλαῖσι τοῦ 21 καὶ 22 τοῦ πρώτου ἔτους τῆς Ηπειρώτας ἐδημοσίευσεν ἀξιόλογον τὸν δικαστήμου τούτου ἀρχαιεπισκόπου βιογραφίαν, στὸν δὲτοι ἐν τῇ "Ρωσσίᾳ διεπηρεύεται ἀκόρη 24 ἀνέκδοτα χειρόγραφα αὐτοῦ κτλ. "Επερεστικὴν τοῦ Εὐγένιου εἰκόνα τὸ διατάσσεται περιοδικοῦ συγγράμματος τὸ φυλλάδιο. ΟΔ'. τοῦ ἐνετ. ἔτους.

Τὸ συστικῶς ὅληγάριθμον τῶν κατὰ τὸ 1797 τὴν Οδησσὸν κατοικεύντων "Ἐλλήνων αἰτιολογεῖ ἀρχούν-

Πώς τὴν ἐν τῷ αὐτῷ ἔτει γενομένην ἀκύρωσιν πολλῶν ἐκ τῶν εἰς αὐτοὺς χαρισθέντων πλεονεκτημάτων. Διότι ὁ Δύτοκοράτης Παῦλος διέλυσε τὴν Ἐπιτροπὴν, ὅμοι καταργήσεις καὶ τὸ στρατιωτικὸν αὐτῶν σῶμα· ἀπώλεσαν τότε ὅλα τὰ ἐπιδιψίλευθέντα πρὸς ὑφέλειάν των ὑποστατικά, τὰ ὅποια αὐτοὶ, καταβάλλοντες τὴν φροντίδα εἰς ἐμπορικὰς κερδοσκοπίας, συγέδυν διόλου είχον παραμελῆσει· πρὸς ἀποζημίωσιν Ἐλαῖον ὅμιλος ἄλλα ὄλιγον ἀνωτέρῳ ἐν τοῖς περὶ τὴν Τιράσπολιν, διοικούσις τῶν ἀπογόνων τῶν εἰςτεῖ διάγουσιν· οἱ δὲ πλεῖστοι καιροφυλλακτήσαντες ἐπανῆλθον εἰς τὰ πρότερα.

Διότι οἱ ἐν Ὀδησσῷ ὄμοισθεῖς τῶν, ἀμαρτίᾳ ὁ Λύτοραρός Αλεξανδρὸς ανέβη τὸν θρόνον, ἐξαπέστειλαν εἰς αὐτὸν πρέσβεις, δεσμενοὶ νὰ ἀπαδοθῶσιν αὐτοῖς τὰ προνόμιά των, καὶ τωάντι ἡ αἰτησίς αὕτη ἀπέβη κατ'εὐχήν. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡ εἰρηνήν Ἐπιτροπὴ τῶν μεταναστῶν δὲν ἐσυστήθη πλέον, ἀλλ' ἡ Μοῖρα ἀναγνοῦσσαι ὑπὸ τὸ δόνομα τοῦ «Οδησσικοῦ Ἐλληνικοῦ τάγματος», καὶ ὁ παρὰ τοῖς αὐτοῦ συμπατριώταις ἀγαπητός· Καζάνης ἀναγορεύεται ἀρχηγὸς αὐτῆς. Βπτυνέλαβον ἐπίσης τοὺς ἀγρούς μὲ τὴν προτοῦ ἀδειαν τῆς διαιροῦσας· Ἰδρυσαν τότε ἔκει μίκην ἀποικίαν ὄνοματος Ἀλεξάνδρειαν. Τὸ μὲν τάγμα διελύθη τῷ 1 20, ὅτε τὰ περισσότερα μέλη αὐτοῦ μετήχοιστο πολιτικὰ καὶ ἐμπορικὰ ἐπαγγέλματα, τινὰ δὲ, ὡς προεπομένη, μετέβησαν εἰς τὸν Μπαλακλαβίκον στρατόν. Ἡ δὲ ἀποικίας ὑπάρχει ἀμετίθλητος, ἀπέγονος ὄλιγας χειριόμετρα πρὸς δύσιν τῆς Ὀδησσοῦ. Καὶ τοῖς αὐτὸν τὸν τόπον οἱ Ἐλληνες γειτνιάζουσιν ὡς ἔγγιπτα μὲ Γερμανούς, δηλαδὴ μὲ τὴν μεγάλην καὶ ἀραιάν τούτων ἀποικίαν Λιβενθάλιον καὶ μανθάνουσι παρ' αὐτῶν κατὰ μικρὸν μεθοδικωτέραν γεωπονίαν.

Ἐν τοσούτῳ οἱ Ἐλληνες τῆς Ὀδησσοῦ τῆς τοῦ Φιλελλήνων ἀδιαλείπτωτος. Καὶ παρατηρούμενος ἀσμένως, διτεῖ δὲν πειραρίσθη εἰς τοῦτο τὸ πρᾶγμα· διότι ἔκτος τῶν ὄλικῶν ἐθεράπευσον καὶ ἄλλας γενναιοτέρας σκουδίας, μαρτυρούμενος τὴν ἐτεμότητά των εἰς τὸ νὰ ὑπηρετῶσιν οὐδὲν ἥτις τῇ πρώτῃ ἢ τῇ δευτέρᾳ αὐτῶν πατρίδει. Εἶναι γνωστὸν, ὅτι ἡ ἀξέμινηστος τῶν Φιλελλήνων ἐταιρία, ἡ προπαρασκευάσσασα τὴν εἰς ἐλευθερίαν ὄδόν τοῦ ἔθνους, οὐχὶ μόνον εἶγε τὴν πρώτην ἔδραν αὐτῆς ἐν Ὀδησσῷ, ἀλλὰ καὶ τῇ ἀληθινῇ ἐμφράσῃ εἰς τὴν πόλιν ταύτην, τυχοῦσα ἔκει ἐνεργότατον μέλος, τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἰγνάτιον. Τῷ δὲ 1812 κατακλυσθείσῃς τῆς «Ρωσίας» ὑπὸ τοῦ παμπληθοῦς στρατεύματος τοῦ Ναπολέοντος, καὶ τῶν τέκνων τῆς ἀμιλλωδένων νὰ καλλιερῶσι τὰ δῶρά των εἰς τὰ θυσιαστήριον τῆς πατρίδος, οἱ Ἐλληνες τοῦ Ὀδησσοῦ κάτοικοι συνεισέρρεον 100,000 ρούμιιας ἀργυρᾶς, οἱ δὲ «Ρωσοί», καὶ περ τὸν ἀριθμὸν ἐπικρατέστεροι, μόνον 9000· διτεῖ ἐξάγεταις ἡ ὑπεροχὴ, βέβαια οὐχὶ τῆς φιλεπατρίας, ἀλλὰ τῆς περιουσίας των.

Κατὰ τὸ τελευταῖον εἰρηνένον ἔτος ἡ μασημένην «Ρωσία Ἐλαῖος σημαντικὴν καὶ τῆς γῆς καὶ τοῦ λαοῦ εἰσάτι ἔχει τὴν μεγαλητέραν πρὸς τὰ ἀρκτῶρα τοῦ Πόν-

τοῦ διάδοσιν διὰ τῆς κατακτήσεως τῆς Βασσαραΐδης. Ἡ δὲ ἐπιχρήσια αὗτη ἡτο, ὡς πασίγνωστην, ἐν τῇ Τουρκικῇ τὴν περιόδῳ ἐκ πολλοῦ ἡ δικμονὴ τῶν ἡγεμονικῶν γενῶν τῶν Ἱψηλαντῶν, τῶν Καντακουζηνῶν, τῶν Μουρούζιδων κ. λ. καὶ πρὸς τούτοις πολλῶν Ἑλλήνων ἐμπορευμένων εἰς τὰς πόλεις Ἰτμαίλιον, Κιλίαν, Ἀκαρμάνιον, Κιζινέστιαν.

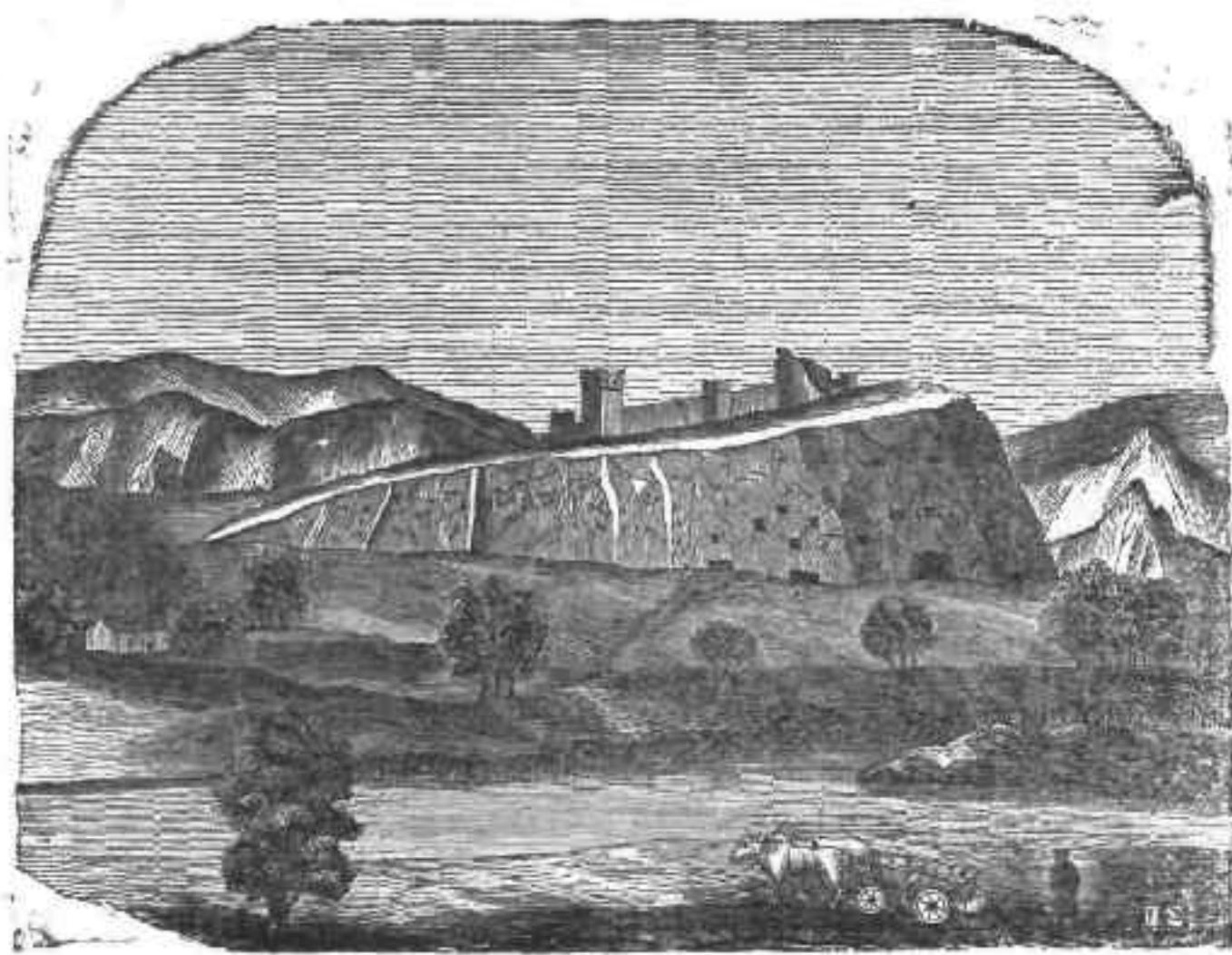
Καὶ δὴ καὶ τούτων μέγιχ μέρος, φυτικῷ τῷ λόγῳ, εἰς τὴν Οδησσόν, ὡς εἰς κοινόν τι συνεντευκότεον, μετωκίζοντο. Οσοι λοιπόν μεγαλητέραν οἱ ἔκτιστες Ἑλληνες ἀπέκτησαν ὑπόληψιν, τοσούτῳ ἐπικράτεστέραν ηὐθύνοντο τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ ἐκπαιδευθῇ ἡ νεολαία των.

* Επιστηταν διὰ τοῦτο, τῷ 1816, ἐμπορικὸν Ἐλληνικὸν ἐκπαιδευτήριον, ὅπερ μετὰ ταῦτα, διὰ προσωπικῆς συνεργείας τοῦ πειραταγοῦς τῶν Ἀθηνῶν Γιαννασιάρχου Γενναδίου, μετεργάθησε οὐσίαν εἰς Ἑλληνικὸν συγκείμενον, καὶ κατὰ τὸ παρόν διευθύνεται ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικωτάτου Κ. Μ. Παλαιολόγου.

Τέλος δὲ πάντων ἀφοῦ δὲν ἔχει χρηστοί; πόλεμος τῶν Ἐλλήνων ἐξερράγη, πολλοὶ αὐτῶν διεσώθησαν ἐκ τῆς ἐκδικήσεως τῶν Τούρκων, καταφυγόντες εἰς διάφορα μέρη τῆς Ρωσίας. Κατὰ τὴν πολιτειογραφίαν τοῦ Σκαλκοβούκειου — εἰς τὴν ὁποίαν χρεωστοῦμεν τὰς πλείστας ἐν τῷ κεφαλαίῳ τούτῳ εἰδήσεις — πρωτωμέτιθησαν, ἐν τῷ μεταξύ τῆς 10 Μαρτίου καὶ τῆς 18 Ιουνίου τοῦ ἔτους 1822, 800 καὶ ἔτι πρὸς ἑλληνες καὶ ἑλληνίδες φυγάδες εἰς τὸν λιμένα τῆς Οδησσοῦ. Υπεδέχοντο δὲ ἐκεῖ φιλοφρονέστατα καὶ ὑπὸ τῶν ὄμοιων καὶ ὑπὸ τῆς Ευεργήσεως, ἥτις οὐχὶ αὐτοῖς ἀνέῳξεν εἰς αὐτοὺς τὰ ἀνώτερα διδασκαλεῖσθαι τῆς, τὸ τε λύκειον τοῦ Ρισγελαίου καὶ τὸ κατάστρημα τῶν εὐγενῶν κορκεσίων, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν διατροφὴν τῶν ἐνδεσστέρων ἐξώθησε μεγάλην χρηματον ποσότητα, τῆς ὁποίας μερίς τις καὶ αὔλερον ακόμη διανεμεται. Ενιοὶ τῶν ουγάδων ἐπέστρεψαν εἰς τὴν πατρίδα των διτεῖ ἡ Ἐλλὰς ἐνίκησεν εἰς τὸν ὑπέρ ἐλευθερίας πάλην καὶ ἡ ἱστορία τῆς διὰ τοῦ ἐνθρονισμοῦ τοῦ Βασιλέως Οθωνος ἀποκατέστη, ἀλλοι δὲ διεμειναν εἶτε ἐν τῇ Οδησσῷ εἰς ἄλληγον τῆς Ρωσίας.

Βίδορεν λοιπὸν πᾶσαν τὴν μεγάλην χώραν, ἥτις κατιμένη μεταξὺ Τανάϊδος πρὸς ἀνατολής καὶ τοῦ Δανούσιου πρὸς δύσματας, ἀπὸ τῆς τῆς Εύξείνου Πόντου ἐκτείνεται· ἔως εἰς τὰς τοῦ Βορονέζου, Πολτάζης, Κιοβίου καὶ Ποδολίας νομαρχίας πρὸς Βορρᾶν, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μαζε, καθὼς ἐπὶ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, κατὰ μέγα μέρος κατοικουμένην ὑπὲρ Ἐλλήνων. Οσαύτως δὲ ἀριθμὸς τῶν αὐτῶν ὄμοιων, οἵτινες, μολονότι καθιδρυμένοι ἐν τῇ ιδίᾳ των πατρίδοι, ἐπὶ διαφόροις διαμο- σκοποῖς ἐργονται εἰς τὰ ἐνταῦθα, εἴναι παχυμεγέθης, ἀναβάνων λ. χ. ἐν τῷ 1844, κατὰ δημοσίους καταλόγους, ἔως εἰς 900 Φυγάδες. Εκτὸς δὲ τούτου εἰμιορθούμεν πιθανώτατα νὰ ὑποθέσωμεν, διτεῖ κατὰ τὸ αὐτὸ τοῦτο ἔτος διέτριβον ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ρωσίᾳ, ἥσαν «Ἐλληνες». Οθεν συμπεριλαμβανει, διτεῖ τὸ ἔθνος τοῦτο

τοι επιμέσιων, δημιγένειων μόνον τῶν τῆς Αὐστρίας ὑπηκόων. (77)

ΙΓΚΕΡΜΕΝΙΟΝ. (*)

ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΝΑΥΤΙΚΟΝ
ΤΗΣ
ΕΛΛΑΔΟΣ.

—ο—

Διὰ τοῦ ΝΖ'. φυλλιδίου τῆς Παρθίας ἐδημοσιεύσαμεν Κατάστασιν τοῦ κατὰ τὸ 1851 ἔτους ἐκπορικοῦ ναυτικοῦ τῆς Ελλάδος, μετ' ὄλγον δὲ (Φυλλάδ. Ζ') καὶ πίνακα καταδεικνύοντα ἐκ συγχρίσεως τὰς ἀπὸ τοῦ 1831 μέχρι τοῦ 1851 μεταβολὰς ἡ μᾶλλον προσδόους. Βεκτοῦ τελευταίου τούτου πίνακος ἐπληρώφορηθημένης οὗτη ἐν τῷ διειστήματι δεκατριῶν ἔτῶν, ἦτοι ἀπὸ τοῦ 1838, οὗτινος σώζονται ἀριθμέστεραι περὶ τόνων εἰδήσεις, μέχρι τοῦ 1850, ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ὑπερτεριπλασιάσθε, καὶ δῆτα κατὰ πρώτον τὸ 1851 συνέβη ἐλάττωσις 9000 τό-

(77) Δηλαδὴ δὲ τῷ εἰρημένῳ ἔτει εὑρέθησαν ἐν τῇ μεσῇ ρ. ἡ Ρωτοία 2350 Αὐστριακοὶ δικήσοι. Μετὰ τούτους τοις μεγαλύτερον τῶν αὐτόθι διαγόντων διτεκῶν ξένων ἦτο τῶν 660 Ἰταλῶν.

*) Ήπει τοῦ Ἰγκερμενίου ἔγενετο πολλάκις λόγος εἰς τὸ μέρος τῆς πραγματείας ταύτης τὸ καταχωρισθὲν εἰς τὸ προηγούμενον μιλλάδον. Εἰς δὲ τὸ τέλος τοῦ παρόντος μιλλάδον εὑρίσκει ὁ ἀναγνώστης τὴν εἰκόνα τῆς Μπαλακλάζης καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Μπαλακλάζικου τάγματος, πολλάκις ἔμετέρια μνημονευομένων.

νων, προελθοῦσα ἐκ τῶν δισερεῖων περιετάσεων εἰς δὲ διπέπεσεν ἐν γένει τῆς Ευρώπης ἡ ἐμπορία.

Κοινοποιοῦντες σήμερον καὶ τὴν κατὰ τὸ 1852 ἔτος Κατάστασιν τοῦ ναυτικοῦ τούτου, ὅποιαν ἡρανίθη μὲν αὐτὴν ἐκ τῶν εἰδήσεων διεξοργήσας πρὸς ἡμᾶς τὸ ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν ὑπουργείον, ἀναγκαζόμενα νὰ λαταρεῖσθωμεν μετὰ πολλῆς θλίψεως καὶ νέαν ὀλάττωσιν 9000 τόνων καὶ ἐπέκεινα. Αὕτη δὲ ἀποδίδεται, ὡς καὶ πέρισσαν, εἰς τὴν αὐτὴν αἰτίαν, τὴν νέκρωσιν τουτέστι τῆς ἐμπορίας, καὶ εἰς δευτέραν ἀλλήλην ὅλως μὲν τυγχίνην διεινώς δύμας προσβαλοῦσαν τὴν ναυτιλίαν ἐν γένει, τὰς συνεχεῖς, λέγομεν, καὶ αὔσιλίχους τρικυμίας τοῦ παρελθόντος χειμῶνος.

Αποδίδεται προσέττει καὶ εἰς τρίτην αἰτίαν, τὴν διποίαν ἐξητάζουσαν πρὸ τῶν ἀλλων δύο δὲν θελούμενης θεραίως κατακριθῆ. Διότι εἶναι ἀναμφισβήτητον δῆτα τὰ ναυάγια, οὔτε ἡ ὑφεστις τῶν ἐμπορικῶν ἐπιγειρήσεων, οὔτε οἱ ἀποκλεισμοὶ καὶ αἱ ἀδικαιολόγησοι καταστρέψεις τοῦ Πάρκευ ἐτραυμάτισαν τόσῳ καὶ μίας τὴν ἡμετέραν ναυτιλίαν δοσῷ αὐτήν αἰνιττόμενη δὲ τὴν ἀνεξήγητον ἐκείνην ἔγκυκλιον τῆς Γαλλικῆς κυβερνήσεως τὴν προσκαλέσαταν τὰ ἀσφαλιστικὰ καταστήματα νὰ μὴ ἔξασφαλιζωσι τὰ ἐπὶ Βλληνίκην πλοιῶν ἐμπορεύματα.

Καὶ τωράντει ἡ πρόσκλησις αὕτη, γενομένη ὑπὸ κυβερνήσεως ἐπισήκου Κράτους, προστάτιδος μάλιστα τοῦ ἔθνους οὗτινος ἡ ναυτιλία κατανεθεματίζετο οὕτω πως ἀσυμπτωτικὰς καὶ διεκπαλπισθεῖσας δῆτα τοῦ τύπου, δὲν ἐγένετον ὑποψίας, αἷλλ' ἐμόρφωσε